

РОНАЛД ХАН

КЪРВАВАТА КРЕПОСТ

Част 5 от „Маддракс — Тъмното бъдеще на Земята“

Превод от немски: Тончо Стаменов, 2004

chitanka.info

Маргоа беше красива жена с руси къдрици. Не знаеше точно на колко години е. Още като дете неколцина побегнали от закона мъже от Севера я бяха продали на бащата на настоящия ѝ съпруг срещу чувал брашно. Смяташе, че е на възраст трийсет и девет зими. Може би бяха с две или три по-малко.

Тракаше в кухнята на дома си с тигани и тави, когато чу наблизителни стъпки.

— Алмар? — извика тя, без да се обърне. — Стана ли вече?

Синът ѝ си беше легнал едва около обяд, защото с приятелите си не бе мигнал цяла нощ. Бяха на лов за подивели андрони.

Но Алмар не отговори. Вместо това стъпките не преставаха да се приближават.

Маргоа продължаваше да работи. Може пък да е съпругът ѝ Гесеин. Понякога беше занесен. Сигурно не я е чул.

— Гесеин? — попита тя. — Ти ли си?

Едва когато стъпките се чуваха непосредствено зад нея, тя се обърна. Тавата, която тъкмо миеше, се изхлузи от ръцете ѝ. Отвори устата си да извика.

Съществото, което попадна в полезрението ѝ, беше с кокалеста фигура, в плътно прилепнало облекло. Черна като катран, грубо съшитата кожа я загръщаше почти изцяло, също и главата — с изключение на очите, които коварно гледаха към Маргоа.

Непознатият нямаше нито лице, нито оформен нос. Там, където би трябвало да се намират ноздрите и устата, имаше тесни цепки на кожената маска, които правеха възможно дишането. Устата му се отвори. Черен език лакомо се плъзна по полуразложените устни.

Маргоа изкрещя. Изкрещя с всичката сила на дробовете си, но след секунди викът ѝ рязко секна, когато усети как студени, твърди пръсти сграбчват шията ѝ. От гърлото на нападателя ѝ си проби път някакво хистерично кискане. Едва сега Маргоа видя, че съществото е женско.

— Ф'тагхн р'лиее — изръмжа то. — И натисна още по-силно.

Ръцете на Маргоа се разпериха във въздуха като пипала на умираещ крак. Учуди я, че всъщност успя да улови нещо — дълъг, назъбен нож за хляб. С последни сили го вдигна и го заби право в гърдния кош на забулената, която я наблюдаваше с почти сладострастен поглед, докато я душеше.

Острието се натъкна на нещо твърдо. Хръс. Тогава се счупи. Маргоа изгуби почва под краката си и безмълвно издъхна.

С презрително ръмжене забулената фигура пусна трупа на пода и се огледа, душейки наоколо. С бързи стъпки се приближи до една тава, в която имаше сурово парче месо. Помириса кръвта и простена с нечовешки глас. Като в пристъп на треска сухите ѝ нокти късаха парчета от месото и го пъхаха през цепката на маската. Кръв се стичаше по черната кожа.

Тогава съществото се обърна. Погледът му спря върху бялата шия на Маргоа и то се разтърси от нескрито желание.

Покритите със сняг планински склонове на Южните Алпи се извисяваха в далечния хоризонт. Стръмни скали с всички нюанси от сернистожълто до розовочервено се издигаха зад руините на Милано. Гъста гора обграждаше района като тъмен пояс.

Мат Дракс въздъхна, когато погледът му попадна върху онова, което беше останало от града. Запита се как ли изглеждат днес университетите, висшите училища, академиите и музеите. Преди няколко години (столетия?) по германската телевизия бе гледал документален филм за града. Помнеше още мраморната стара готическа катедрала и многото църкви. На две дори беше запазил в паметта си и имената: Сан Лоренцо и Сант'Амброджо. Навремето си Милано беше значим финансов, търговски, индустриален, книгоиздателски и панаирен център. Ала сега...

Гумите на „Хамър“-а с пращане си пробиваха път през трошляка и изпочупените клони. Миналата нощ над Северна Италия се разрази силна буря и прекърши много дървета. Мат и Аруула прекараха неспокойна нощ в убежището на някаква яма.

Моторът бръмчеше. Мат хвърли бърз поглед назад и огледа своята спътница. Аруула спеше като къпана на задната седалка. След като потеглиха от селото в кратера на отхвърлените, изминаха доста голямо разстояние. Нищо не смути пътуването им — ако се изключи мизерното състояние на друма.

Някъде тук в Северна Италия трябваше да се намира неговият приятел, летецът Ханк Уилямс, който дължеше малкото си име на предпочитанията на баща си към певец със същото име. Но прочутият

му съименник беше също така мъртъв, както и миналото, в което Мат и Ханк се бяха видели за последен път: високо над Земята, в модерни стратосферни реактивни самолети. Наблюдаваха комета, която се приближаваше към Земята с шеметна скорост. Макар че за Мат това беше едва преди десет седмици, при всичките онези непонятни неща, които преживя през това време, почти не смееше да си помисли с колко столетия го е запратила в бъдещето ударната вълна на „Кристъфър-Фloyd“.

„В едно гадно бъдеще — помисли си ядосано Мат, — в което животът наистина не е сладък като близалка.“

Спомни си последните дни преди старта, вечерта, която прекара с Ханк и Джени в ресторант „Уклея“ в Берлин, малко преди разпореждането на американското правителство за връщането им в базата. При последното си събиране старателно отбягваха темата „комета“ — тя бездруго от месеци наред доминираше във всички медии, — но когато Дженифър попита кога ще могат пак да се видят, Ханк бе просъскал саркастично:

— След свършека на света, в три часа.

Мат изръмжа. От срещата не се получи нищо. Първо, при падането часовникът му бе предал Богу дух и второ, „Уклеята“ едва ли вече е онзи ресторант, какъвто беше някога.

Много неща се бяха променили... да не кажем почти всички. Матю копнееше за удобствата на цивилизацията: душеве, прибори за бръснене, тоалетна хартия. От телевизията можеше да се откаже. В този свят имаше достатъчно интересни неща за гледане. На живо. Освен това с Аруула късметът му не беше лош. Беше знаменитата жена. Макар че по отношение на маниера ѝ на хранене имаше още много да се желае. И ако човек си затвори очите за бельото ѝ от кожа на плъх, беше дори подчертано красива. По негова преценка тя трябваше да е в началото на двайсетте си години.

Освен това притежаваше странната способност винаги да знае какво иска той. Понякога дори можеше да прецени дали някой лъже, или говори истината. И беше научила езика му за няколко седмици. В този свят му викаха „подслушване“. Преди се наричаше „телепатия“.

Ррррх... Насред тесния горски път джипът започна изведнъж да прекъсва. И спря.

— По дяволите! — Мат скочи от колата. — Таратайката свърши.

Аруула се размърда, отвори очи и, напълно будна, се огледа. Имаше страхотни реакции. И страхотни крака.

Матю отвори капака на двигателя и погледна вътре.

Не изглеждаше добре. Тънка нишка дим се извиваше над двигателния блок, а отнякъде се чуваше тихо прашене на електричество. Когато Мат протегна ръка да провери свещите, Аруула каза тихо:

— Маддракс! — Това име му беше дала при първата им среща.

Мат обърна глава наляво.

На три метра от него, в края на пътя, между тъмните ели се появи косматото същество. Беше куче, снежнобяло и голямо колкото немска овчарка, но зъбите му напомняха бивни на дива свиня. Червените му очи на албинос гледаха с блуждаещия поглед на побесняло същество. Вероятно беше някакъв мутант.

Зад кучето се появи второ. После — трето. И четвърто. Ръмжаха и им течаха лигите. И се виждаше, че са гладни.

Аруула скочи светкавично на крака. Водачът изви глава и втренчи поглед в нея.

Мат остави капака и се обърна към глутницата. Ръката му се плъзна бавно към пистолета, който беше пхнат в колана на униформения му панталон. В този враждебен свят винаги беше добре оръжието да ти е под ръка. С ъгълчето на очите си забеляза, че Аруула взе меча си от задната седалка. На жената можеше да се разчита. Беше сърцата.

— Внимавай — чу я да казва тихо, — веднага ще нападнат!

На Мат не му допаднаше много да хаби патроните си по тези животни, но щом нямаше друг изход... Преди всичко трябваше да действа бързо. Когато първият пес скочеше върху него, щеше да е вече късно.

Насочи „Берета 98 Г Дабъл Екшън“-а към червените свински очички на водача и го измери с твърд поглед. Изглежда на кучето не му хареса, че го гледат право в очите. Пастта му се раззина и Мат видя два реда остри зъби. Като устата на акула. С тези животинчета наистина шега не биваше.

— Сам си го изпроси — каза сърдито той и натисна спусъка.

Куршумът улучи водача на глутницата между очите. Силата на удара го накара да направи задно салто. Другите кучета започнаха да

вият, но уплахата им не продължи дълго. Изтеклата от трупа кръв подейства незабавно на инстинкта им. Нахвърлиха се на мъртвия си водач, впиха зъби в оцапаното му с кръв тяло и го завлякоха в прикритието на гората. Несъмнено, за да се нагостят с месото му.

Мат не си правеше никакви илюзии. Животинчетата нямаше дълго да се бавят с мършата. И щяха да потърсят ново месо.

Махна с ръка на Аруула да дойде при него и ѝ обясни, че трябва да си потърсят друго превозно средство. За толкова малко време беше невъзможно да открие повредата и да я отстрани.

— Там има град, недалеч оттук — каза Аруула и със скептична физиономия посочи на север. Не обичаше градовете. Мат не можеше да ѝ се сърди. В Болоня остатъците от старата цивилизация не се бяха отнесли дружелюбно с него.

— Знам — отвърна Мат. — Нарича се Майланд. Или Милано.

— Слушала за града, който казва се Милан — рече Аруула и присви очи.

— Сигурно е този.

От „Милан“ не беше останало много за гледане. Само няколко кули, които в старото време се наричаха „небостъргачи“, стърчаха над върховете на дърветата. Мат съзря хиляди тъмни отвори за прозорци. На плоските покриви, доколкото все още ги имаше, растеше гъст храсталак. Мат извади бинокъла от спасителния си пакет и го насочи към сградата, която се намиреше най-близо до тях. Навяната от ветровете през изпочупените прозорци земя и семена още преди столетия бяха завладели вътрешността на сградата. От почти всички отвори се подаваха клоните на някакви храсти.

В една прозоречна рамка на шестия етаж различни гигантски плъх с човешки ръст, с остра, сивочерна козина — тарак. Мат потрепера при вида му, защото наскоро след като самолетът му катастрофира, се беше напатил с тези гадини. Храбрата Аруула геройски го бе защитавала от ненаситните твари, когато — почти в безсъзнание и измъчван от трескави сънища лежеше в останките на машината си.

Обикновено тараците вървяха изправени. Имаха чувствителен слух и общуваха на някакъв съскащ език. Ако са се загнездили и в Милано, той и Аруула трябваше да са предпазливи. Полуинтелигентните животни се организираха в мародерстващи глутници. Освен това Мат разбра, че по-интелигентните екземпляри от

този вид разбираха човешките езици и можеха да произнасят думи от тях. Ако гадината на прозореца не принадлежеше към някоя глутница, беше може би още по-опасна: отхвърлените тараци бяха смятани за непредсказуеми и често бяха умопобъркани.

Полудели като света...

Но Матю почти нямаше избор. Надяваше се, че Ханк Уилямс е потърсил убежище в най-близкия град. Във всеки случай шансът да го намери в Милано беше по-голям, отколкото по подивелия друм.

След като нарамиха багажа си, Матю и Аруула продължиха да вървят пеш. Мат хвърли един последен, меланхоличен поглед към джипа. Превозното средство бе му послужило добре, може би по-късно щеше да успее пак да се върне и да го приведе в изправност. Почти имаше чувството, че се разделя с приятел. Или поне с частица от своя стар свят...

Над гората цареше мъртва тишина. Напредваха добре по пътеката и след десет минути стигнаха до първите руини.

Милано изглеждаше като мъртъв град. Асфалтът беше напукан. Вечнозелената гора беше завладяла улиците, площадите и къщите. През цепнатините на разпуканите стени на сградите стърчаха дървета. Навсякъде избуяваше странен, непознат мъх.

Минаха през тревясаи планини от развалини и видяха безброй ръждясаи каросерии на превозни средства. По площадите и съседните улици подскачаха подобни на зайчета, но късоухи същества, така наречените герули, които при появяването им бързо го удряха на бяг и изчезваха в дупките по земята и през прозорците на мазетата, доколкото тези не бяха обрасли с трева. Но не всички бяха достатъчно бързи. Аруула уби с меча си едно от животните. Размаха го триумфално над главата си. Устата на Мат се изпълни със слюнка, когато си представи как го пече на открит огън.

Но на Аруула ѝ направи впечатление, че очите на герула са силно подути и по устата му има червена пяна — вероятно и това е била причината да успее да го спипа. Тя каза:

— Болно — направи гнуслива физиономия и захвърли трупчето. Армия от големи колкото човешка длан мокрици се изсипаха от една пукнатина в стената и нападаха мършата.

Мат се разтърси от погнуса.

Скоро се стъмни. Призрачнобледото сияние на Луната огря района и разкри на фона на хоризонта на север странно оформен планински връх. Светлината попадеше в короните на проблясващите със сребрист блясък трепетлики и пробягваше над тъмните върхове на елите, смърчовете и червения ясен.

Накрая стигнаха до огромен открит площад, на който една фантастична сграда се извисяваше до небето: Миланската катедрала, най-голямата готическа сграда в Италия. Строителството ѝ започнало през 1386 г. и било завършено през 1813 г. при Наполеон.

Мат гледеше като омагьосан нагоре. Четири от шестте камбанарии на фасадата бяха срутени. Само двете средни, отдясно и отляво на входния портал, все още стояха. Витражите отдавна бяха изпочупени. Порталът беше измъкнат от пантите и лежеше пред входа.

От сградите, които някога са обграждали площада пред катедралата, вече не можеше да се види нищо. На тяхно място стърчаха обрасли с гора хълмове. Вероятно се бяха разпаднали още преди столетия. Разместванията на земните пластове и навяната земя бяха погребали развалините под себе си.

Аруула гледеше с ококорени очи старата катедрала. Вероятно никога не беше виждала такива строежи.

Когато стояха на площада, развълнувани от гледката на загиналата култура, Матю чу някакво, както му се стори... бумтене като на машини. Ставаше все по-силно. Приближаваше се. Обърна се. Аруула стори същото. „Мотори“ — беше първата му мисъл. Но тогава поклати глава. — „Невъзможно“.

След секунди научи нещо по-полезно, защото от ниската гора се появиха ненадейно гърмящи мотоциклети, фаровете им откъснаха от тъмнината площада пред катедралата. Комбинираните по странен начин машини бяха управлявани от мършави фигури, които размахваха железни вериги и наподобяващи бейзболни бухалки тояги. На коланите им проблясваха дълги ножове. Носеха ботуши с обърнати кончови и бяха облечени в черни кожи, с вид на рокери от ХХ век.

Но най-призрачното у тях бяха плътно прилепналите кожени маски, които покриваха главите им, с изключение на цепките за очите, носа и устата, фигурите напомняха садомазохисти, издигнали в култ кожените облекла. Мат се запита дали пък тези не са оплячкосали някой порномагазин.

Не му остана време за повече размишления, защото вече бяха при тях, обкръжиха ги и започнаха да размахват опасните си „ударни инструменти“. Лъчите от светлините на фаровете им се местеха трескаво наоколо, подобно на изгубили контрол, насочени театрални прожектори и затрудняваха ориентирането.

Една стоманена верига се уви около меча на Аруула и го изтръгна от ръката ѝ и преди Мат да успее да натисне спусъка на автоматичния пистолет, една бухалка се стовари с трясък върху кръста му и той падна на носа си. Когато отново се изправи и с пръхтене изплю калта, нападателите бяха наклонили машините си на празен ход така към земята, че мястото на полесражението беше добре осветено.

Нападаха! Мат видя, че двама дангалаци с протегнати ръце и трескаво хихикане дръпнаха дългата коса на Аруула, за да я съборят на земята.

Преди да успее да реагира, две костеливи ръце сграбчиха шията му. Опита се да си поеме въздух и падна. Противникът му загуби равновесие и залитна, така че следващият се препъна в него и се просна на земята. Когато лицето на онзи се заби в отломките, Мат отдавна вече беше на крака. С леко слисване забеляза, че кожените маски на типовете бяха с бели номера. Изрита в главата лежащия на земята Номер 26 с върха на ботуша си, така че този остана да лежи замаян.

С точен ритник между чатала му Аруула беше запратила на земята един от непознатите, който се превиваше със скимтене. Сега се хвърли върху шията на втория нападател. Ала не за да го прегърне. Връхчетата на показалците ѝ се забиха в цепките на кожената му маска. Чу се вик от гърлото на жена.

Когато Мат най-после успя да извади Беретата си, някой замахна със стоманена верига. Тя издрънча в китката му и се уви около нея. Едно силно дръпване — Мат изкрепя, оръжието се плъзна по асфалта. Тогава втори нападател увисна на гърба му и уви ръка около врата му. Друг замахна с верига, за да довърши окончателно Мат.

Матю падна още веднъж и изпълненият с всички сили удар улучи право в лицето дангалака, който се беше метнал върху гърба му. Когато го чу да изревава, Мат се оттласна от земята. Искаше със скок да се добере до „Берета“-та, но в същия миг прозвуча злобно ръмжене.

На няколко метра от сражаващите се, откъм тъмнината се появи бял пес мутант и се приготви за скок. Докопа един от падналите, облечени в кожа мъже.

Това, изглежда, не се хареса на другите, защото закрещяха уплашено, оставиха Мат и Аруула и се притекоха на помощ на своя събрат, чието гърло песът заплашваше да захапне. С веригите и бухалките заудряха дивото куче и прекършиха кръста му, така че то, умирайки, се строполи на земята. Нападнатият, облечен в кожи мъж залитна назад, държеше се за шията си и сочеше с гъргорещи звуци зад гърба на Мат. Макар и да не разбираше гърленото ръмжене на маскирания, но това не беше и необходимо — лаят му подсказа достатъчно ясно.

Останалото се разигра за секунди. Мат се обърна уплашено и видя нападащата кучешка глутница да се приближава. Най-малко десетина озъбени, космати, бели звяра се носеха като фъртуна към тях и вдигаха облаци прах. Намираха се съвсем в края на площада, все още на разстояние двестатина метра.

Но при темпото, което си бяха наложили, нямаше да мине много време, докато стигнат тук и ги разкъсат.

Облечените в кожи хора изправиха мотоциклетите си, метнаха се на седалките и дадоха газ. Мат гледаше с леден ужас как един от тях обгърна хълбоците на Аруула и я дръпна към себе си. Варварката се стовари с писък на пряко на резервоара на машината. Един лакът я шибна с все сила по тила ѝ. Аруула немощно се отпусна.

Мотоциклетите се понесоха към катедралата и минаха отляво покрай нея. Мат трескаво се огледа към глутницата. Кучетата бяха почти стигнали до него. Във внезапно възцарения се мрак дори нямаше време да потърси оръжието си.

Завъртя се на токовете си и се опита да стигне до най-близката сграда. Ако мутиралите песове успеяха преди него да се доберат дотам, с него беше свършено...

Мат остави площада на катедралата зад себе си. Недалеч оттам се издигаше нависоко страшно разкривен от бурите стопански двор, който изглеждаше изоставен. Изтича до някаква увиснала на пантите си дървена порта. В ушите му кълтеше пронизителният вой на преследвачите му. Мат бързо мина през засводения вход в двора, но не видя никаква жива душа.

Не смееше да се обърне от страх да не загуби ценни секунди. Когато тичешком измъкна бойния си нож от канията върху десния си ботуш, препъна се и се просна по очи. Преди отново да се изправи, първото куче се нахвърли върху него. Мат чу някакво гърлено хъхрене и се обърна на гръб. Ножът полетя нагоре и се заби в шията на дивия звяр. Мат го отхвърли настрана. Червенооката глутница вече нахълтваше през отворената порта.

Мат направи „светкавичен“ скок през отворената врата на главната сграда и се оказа в някакъв тъмен коридор. Изруга, когато видя, че вратата нямаше никаква запънка. Значи нататък...

Устреми се нагоре по стълбището с надеждата, че там ще намери някакво убежище. През прозорците и пукнатините на стените проникваше само лунната светлина и даваше възможност на Мат криво-ляво да се ориентира.

В края на някакъв коридор на третия етаж имаше врата, която някога е водела към отдавна вече несъществуващ балкон. Тясно мостче без парапет свързваше къщата с един отдалечен на пет метра плевник. Свършваше почти под стръмния покрив пред един прозоречен капак, затворен с дървена запънка.

Когато минаваше по него, мостчето застрашително се люлееше в такт със стъпките на Мат. Зад него се дочуваха лаят и дращенето от лапите на преследвачите.

Като стигна до другата страна на мостчето, Мат вдигна запънката на капака, отвори прозореца и се огледа със задъхване. Първият пес провря озъбената си паст откъм съседната къща и го измери с коварен поглед.

— Ела де — изръмжа Мат. — Ела, нещастна гадино!

Мостчето беше широко точно трийсет сантиметра. В случай че кучето се решише да го последва, с един ритник щеше да го запрати в пропастта. Плевникът нямаше прозорци и единственият вход беше затворен. Един поглед към отчасти порутения покрив показва на Мат, че на метър под същия минава дълга напречна греда, под отвор, достатъчно голям, за да се провере човек.

Звярът пристъпваше с подозрение върху мостчето. Зад него се беше скупчила бясно джавкащата глутница.

Мат едва сега почувства резултата от боя с облечената в кожи банда. Прилоша му и той бавно се смъкна по рамката на прозореца,

сякаш краката му не можеха повече да носят товара на тялото му.

В това си състояние не би могъл да се отбранява от кучетата! Рискът да падне беше твърде голям.

Мат се метна във вътрешността на плевника и събра последни сили. Тогава протегна ръце към гредата, успя да я улови и се вдигна нагоре точно в момента, когато при опита си да го сграбчи, първият ръмжащ пес прелетя през прозореца.

Естествено звярът не беше очаквал, че подът на плевника е на пет метра под него. Започна панически да скимти, но долу имаше бали слама, та се приземи сравнително меко. Глутницата последва водача си с възбуден лай. Тогава се събраха под Мат и заскачаха във въздуха. Но естествено не го достигнаха.

Мат се хилеше на джавкащата глутница. Примъкна се по корем върху гредата и спря под дупката в покрива. Там внимателно се изправи и здраво се залови за края на пролуката. Вятърът подухна в лицето му, когато той предпазливо се изтегли на покрива. Трябваше да бъде предпазлив. Достатъчно беше да стъпи на някой прогнил „капак“ и щеше да се стовари седем метра надолу, точно сред кръвожадната глутница.

Кучетата виеха в безсилна ярост, като гледаха как плячката им изчезва. А вече нямаха и шанс да я последват, при условие че портата на плевника устои на атаката им.

Мат пълзеше по покрива с протегнати ръце и крака до мястото, под което се намираше прозорецът. По края на покрива се спусна върху тясното мостче и пое обратно по същия път, по който беше дошъл. Потиснатият лай на дивите песове постепенно заглъхна зад него.

Сега първо трябваше да си потърси „Берета“-та, да събере снаряжението си и да поеме по следите на облечените в кожите мъже, които бяха отвлекли Аруула.

Имаше късмет. Намери не само маслинозеления контейнер с аварийната екипировка и оръжието си. Мистериозните непознати бяха оставили в калта многобройни следи от гуми. Лъчът на джобното фенерче от аварийния пакет отдели от тъмнината профил, който изглеждаше като изрязан с ръка.

Матю проследи дирите покрай катедралата по един силно разбит път, който му подсказа, че дангалаците често се навъртат в този район.

Значи беше твърде вероятно и да живеят наблизно.

След половин час съгледа един сравнително добре запазен жилищен блок и за всеки случай изключи джобното фенерче. Още повече че на стените на сградата бяха поставени лампи, които излъчваха електрическа светлина! Мат почувства как ударите на сърцето му се ускориха. Явно не всички хора от тази епоха се бяха върнали в стадия на варварството! Очевидно имаше и такива в по-висока степен на развитие. Може би в това число не всички бяха само брутални садомазохисти като онези типове с мотоциклетите...

С изключение на най-горния етаж всичките прозорци на жилищния блок бяха зазидани. В противоположност на другите руини, които Мат бе видял досега, тези сгради не бяха обрасли с бръшлян и по покривите не се ширеха храсталаци. Нямаше и съмнение — някой поддържаше блока. И не само това... Всичките врати бяха направени непрестъпни. Това беше крепост, в която живееше значителна група хора. На Мат му стана ясно, че си има работа с човеци, организирани по най-добър начин.

Следите от гуми свършваха пред вход с масивна желязна порта, в която имаше тясна врата. Беше отворена. Няколко облечени в черни кожи фигури стояха на стража. Носеха мечове и арбалети и Мат не се съмняваше, че щяха да ги използват, без да задават много въпроси.

Приведен, постоянно под прикритието на гъсталака, обиколи два пъти извисилия се жилищен блок. Погледът му се плъзгаше по гладките каменни стени и непрекъснато търсеше възможност за проникване в крепостта.

Но положението беше безнадеждно. Около подобната на огромен сандък сграда, дълга почти двеста метра и стотина метра широка, десет метра от гората бяха разчистени. При това Мат откри много стражи, в кожени мундири, които патрулираха по покривите. Нямаше никакъв шанс човек да се приближи незабелязано.

По едно време Мат се върна в района на портата и започна да наблюдава смяната на постове. Лежеше по корем в храсталака и с бинокъла огледа вътрешния двор.

Там имаше железен варел. В него гореше огън и на пламъците му мнозина забулени грееха ръцете си, макар че нощта съвсем не беше студена. От движенията и жестовете им Мат остана с убеждението, че не бяха само мъже. И всичките имаха номера.

Матю Дракс съгледа и пет-шест мотоциклета и няколко врати, през които можеше да се влезе в блока. Изглеждаха яки и солидни и имаха малки „ключкарски“ прозорчета, така че можеше предварително да се провери всеки, който искаше да влезе вътре.

„Гадна работа — помисли си той. — Така няма да направя нито крачка напред.“

Погледът му се плъзна по разположения на няколко километра хълм, който се издигаше над гората на изток, и се запита дали като чужденец на това място би намерил съюзници, или някого, който знаеше достатъчно за обитателите на крепостта, за да му помогне по-нататък.

След известно време мислите му бяха отклонени, защото върху купена на хълма горяха светлини. Мат различи бели ивици дим. Лагерен огън? Във всеки случай са хора.

Не, поправи се незабавно. Може би са хора. А може би и нещо съвсем друго, което по-рано е принадлежало към човешката раса...

Изпусна безмълвна въздишка, стана, нарами багажа си и потегли на изток.

Когато Гесеин се върна в дома си, забеляза необичайната тишина, която цареше в помещенията.

Обикновено по това време Маргоа се занимаваше с приготвянето на храната, а синът му Алмар седеше с резбарското си длето в кухнята и се посвещаваше на изкуството си. Но днес не чуваше никакво тракане на метал. Не долови и чудесните миризми, с които Маргоа винаги по това време го поздравяваше.

Когато влезе в кухнята и видя проснатото ѝ на пода тяло, веднага се досети какво се е случило. Жена му беше мъртва. Разбра го по забулената фигура на кръвопиеца, който клечеше до нея и сега се изправяше, надавайки с окървавените си устни страховито стенание.

Гесеин, в първия миг като парализиран от ужас, вдигна арбалета. Всъщност надеждата му да стори нещо с оръжието си беше малка, но не биваше да остави работата, без да опита всичко.

Тънката стрела изсвистя във въздуха. Изглежда, беше улучила фигурата, защото тя го погледна втренчено с невярващ поглед и сякаш беше ударена, отстъпи назад. Но не падна. Стрелата се беше забила в гърдите ѝ, но само на дълбочина един пръст. От раната не се отдели и капка кръв.

В същия момент в стаята дойде Алмар с разчорлена коса. Беше спал, вероятно в алкохолно опиянение, ако се съдеше по подутите му очи. Появи се точно зад непознатия и веднага схвана ситуацията. Докато Гесеин направи крачка назад и решително извади сабята от ножницата, Алмар се отдръпна като сянка обратно в стаята си.

След секунди се върна отново и пусна една стрела в тила на стоящия все още неподвижно непознат. За нещастие в същия миг онзи приклезна, за да заеме нападателна поза. Стрелата пропусна целта и с глух шум се заби в рамката на портрета, изобразяващ дядото на Гесеин.

Гесеин се приведе и изсвистя с острието на меча си във въздуха. Алмар пусна още една стрела и баща му със задоволство отбеляза, че този път създанието получи телесна повреда. Стрелата проникна в десния му крак и го накара да залитне. Изпълнен с ужасен гняв, Гесеин се втурна, вдигна сабята и я стовари безпощадно.

Един-два удара разцепиха забуления в кожа череп, но преди Гесеин да успее да се наслади на триумфа си, до ушите му достигнаха

викове отвън. Алмар, който със сабята си бе заел незабавно позиция при вратата, извика:

— Идат, татко! Идат!

Госеин отиде бързо до малкия прозорец и погледна навън.

В мрака съгледа много на брой милани, които стремглаво бягаха към капището. Преследваха ги седем или осем забулени, които размахваха мечове или ловни мрежи. Определено не бяха дошли сами. Сигурно имаше и други групи, които под прикритието на тъмнината нападаха жителите на селото.

Сигналните огънове пламнаха. Бяха ги наредили поне за да поосветят нощта. Срещу враговете не можеха да помогнат, не излъчваха достатъчно ярка за тази цел светлина.

Госеин погледна бледия труп на съпругата си, после хвърли бърз поглед към сина си.

— Трябва да отидем в капището — каза. — Там ще сме на сигурно място!

Изскочиха от дома си, минаха по една странична уличка и изтичаха до центъра на селото. Усетът на Госеин не го бе излъгал: повечето семейства се бяха оттеглили зад прастарата каменна постройка с желязна порта.

Във вътрешността на капището горяха свещи.

Около петдесетина мъже, жени и деца се бяха събрали и трепереха за живота си.

— Въръжени ли сте? — попита Госеин и се огледа. Видя, че повечето мъже носеха саби, арбалети или лъкове и стрели.

Залостиха портата с три железни запънки и затаиха дъх. От време на време проехтяваше острият писък на някой човек, неуспял навреме да се добере до капището. Вятърът се усилваше, а също и пронизителният смях на носферите, които минаваха по улиците и нападаха жертвите си. Понякога се чуваха проклетия и от човешки гърла и се долавяше звънът на мечовете на онези, които се отбраняваха срещу сганта кръвопийци.

А нощта все не свършваше. Един след друг угасваха и сигналните огънове. Едва в седмия час постепенно започна слабо да просветва мъждивата виделина на деня. Вятърът стихна и нападението на носферите отслабна. Госеин въздъхна, когато страшните хора, които напиреха да стигнат до тях през дебелите стени се отдалечиха.

Когато вече не чуваше нищо, изкачи се по стълбището до кулата, за да добие отгоре представа за ситуацията. Под него малкото селище тънеше в тишина. Все още цареше своеобразен сумрак. По мъглявосивото небе не се различаваха нито слънцето, нито звездите.

Госеин изтръпна, когато погледът му попадна върху разположената под него улица: бе очаквал да види труповете с изсмуканата кръв на всички онези люде, които не успяха да се доберат до сигурните зидове. Но откри само кървави петна върху камъните. Носферите ги бяха отвлекли!

Всичко навън беше тихо. Госеин огледа внимателно хълма надолу и видя орда забулени — поне трийсетина на брой — енергично да маршируват към крепостта. На десетина крачки зад тях се движеше фургон със скрибуцащи колела, в който, в това Госеин не се съмняваше, откарваха ридаещата си плячка.

Слезе тичешком по стълбището. Когато стигна до главната зала на капището, съобщи на преуморените хора какво е видял.

— В името на Вудан! — каза Алмар преbledнял. — Вярваш ли, че още са живи, татко? Какво ще правят с тях? Кого са откарали със себе си и колко души?

— Колата беше тежка — отвърна Госеин. — Определено бяха повече от десет.

— Трябва да направим нещо! — каза Алмар разпалено. Длъжни сме незабавно да сторим нещо — или никога повече няма да ги видим живи!

— Нищо не можем да направим — каза ковачът с приглушен глас. — Нямаме сили да се противопоставим на Злото.

— Би трябвало за нашите съседи да принесем жертва на Вудан — рече Драго, неговият брат.

Госеин не каза нищо. С мислите си беше при подло убитата си жена. Алмар, напротив, беше още млад. Госеин виждаше, че синът му би предпочел да изкрещи, но от гърлото му се откъсна само някакво грачене.

— Вие сте страхливци! — изхриптя Алмар. — Мислите само за собствените си кожи! Ако никой не дойде с мен, ще идем сами с баща ми!

Жителите на селото гледаха смутено в пода и неколцина възрастни мъже, между които и гостилничарят Тооно, зет на Госеин, се

опитваха да го убедят да се откаже от безсмисления си план. Всеки знаеше, че срещу носферите не можеше да се излезе с обикновени оръжия. Бяха почти неуязвими. А миланите бяха твърде малко, за да се заемат с крепостта. Беше непревземаема.

Госеин слушаше мълчаливо разгорещения разговор и бършеше сабята си с някакъв парцал. Естествено че бяха прави. Бяха твърде слаби, трябваше да държат сметка за изхода на акцията. Буйната младост беше тази, която изпълваше Алмар с безгранична ярост и го караше да забравя за силата на кръвопийците. Когато беше на възрастта на Алмар, мислеше по същия начин: „Око за око, зъб за зъб.“ Носферите убиха майката на Алмар и той искаше да отмъсти за кръвта ѝ.

Дискусията клонеше ту към едната, ту към другата страна и свърши едва когато Алмар, уморен от приказки, се оттегли с младите си приятели в един ъгъл и седнал до някаква кръгла колона, заспа. Жените и повечето от останалите отдавна бяха потънали в дълбок сън. Тъй като разговорът беше заглъхнал, и другите също легнаха да почиват. Имаха намерение да напуснат капището едва когато напълно се възцари дневна светлина. Знаеха, че тогава донякъде са в безопасност от кръвопийците.

След известно време на тишина отвън прокънтя тропот на ботуши. Госеин наостри слух.

Зет му Тооно, чиято жена — сестрата на Госеин — и дъщеря му спяха на твърдите дървени скамейки, се изправи с пъшкане и грабна сабята си. Госеин постави пръст на устните си, пристъпи до портала и притисна ухо до дървото.

Стъпките се приближаваха. Веднага разбра, че са на много голям мъж. Долови и характерното дрънчене на метал, което му подсказа, че пришелецът е въоръжен.

Тооно отвори уста, но Госеин му даде знак да мълчи.

Яка ръка похлопа на тройно запънатата врата на капището.

— Кой е? — попита Госеин.

Няколко глави се надигнаха.

— Пътник — беше отговорът. — Търся място за пренощуване.

Тооно и другите възрастни въздъхнаха. Госеин разбра, че чужденецът казва истината. Макар и почти да не владееше езика им — и вероятно да беше някой от странстващите варвари, който от

покрития със сняг свят на Суица се движеше на юг, със сигурност не беше носфер.

— Как е името ти, чужденецо? — попита през вратата Госеин. Тооно отиде бързо до шурей си и се изправи до него с меч в ръката.

— Маддракс — гласеше отговорът.

Когато Матю Дракс се събуди, вече беше късен следобед.

Погледът му попадна на прозореца. Валеше дъжд. Мат изпухтя недоволно, притегли топлата завивка към себе си и с лека почуда установи, че челото му е потно.

„Треска ли е — изправи се в леглото и опипа лицето си. Нямам температура.“ — Да не би някакъв кошмар да беше причината за потта по челото му?

Падна назад в леглото и се опита да се върне в царството на сънищата. Не успя да си спомни за никакъв кошмар. В главата му непрекъснато се появяваше като дух Ханк Уилямс. Седеше до него на бара в „Уклея“ и с чаша сливовица вдигаше наздравица в негова чест.

Тогава се сети за нещо друго и вече не можеше и да мисли за сън.

„Аруула! Маскираните в кожи типове!“

Мат разтърси глава, за да проясни мислите си, после стана, промърмори някакво проклетие. Беше много гладен и изпитваше странно чувство, което обгръщаше цялото му съзнание.

Отиде до малкия прозорец. Ханът на Тооно се намираше в края на стръмния хълм. Селото беше разположено сред тъмна гора и дори в далечината дърветата се редяха едно до друго. Някъде в прогизналия от дъждове район се намираше крепостта. Мат взе бинокъла си и огледа местността. Погледът му се плъзна над замъглените гори. След кратко търсене я откри: отляво и отдясно на крепостта се издигаха в небето призрачните кули на полусъборени високи сгради. Откри катедралата и някъде зад нея — Миланската Скала.

Изведнъж разбра какво е причинило потта по челото му. По време на съня си бе видял крепостта.

Мат се разтърси. Погледът му попадна на аварийния пилотски пакет, маслинозелен контейнер, в който се намираха сигнален пистолет, пластичен експлозив, химически факли и други неща, от които човек имаше нужда, за да оцелее в тази пустош: секира, компас, рибарска корда, джобно фенерче, въже, медикаменти, превързочни

материали, суха храна, дори надуваема лодка от тънък, но изключително здрав материал. Постави автоматичния пистолет в колана на панталона си. Туристическият нож отново беше пъкнат в ботуша му.

Когато прогони съня от очите си и се дооблече, слезе долу в кръчмата. Радваше се, че намери подслон в този дом, след като в утринния сумрак Тооно го беше огледал от главата до петите.

Фактът, че той и другите селяни бяха прекарвали нощта в някаква стара църква, накара Мат да се замисли. Едва по-късно му направиха впечатление кървавите петна. Зад тях очевидно се криеше борба: хората са били нападнати.

За съжаление Тооно не виждаше причина да го осведомява за идентичността на разбойниците. Но онова, което не беше станало, можеше да стане. В случай че Мат въобще можеше да го разбере задоволително. Макар че Аруула го беше научила на основните понятия на тукашния език, при по-сложни думи Мат трябваше да внимава. Той не учеше и наполовина толкова бързо като нея.

Когато остави зад себе си трите най-горни стъпала на скърцащото стълбище, до ушите му достигна силен плач, който прогони и последната умора от крайниците му и го накара да побърза да слезе долу.

На вратата на кръчмата стоеше дъщерята на Тооно, чернокоса красавица на около шестнайсет години. Треперещите ѝ жестове и уплашените ѝ погледи му говореха, че тя именно беше надала жалните стонове.

До тезгяха насмалко да се сблъска с Тооно, който излизаше от кухнята, мъкнейки със себе си някаква дундеста ясена.

— Рива! — извика той угрижено. — Рива! Какво има, в името на Вудан?

Рива трепереше и зъбите ѝ тракаха въпреки приятно затоплената кръчма. Когато съгледа майка си, хвърли се разтреперана в обятията ѝ.

— Носферите — чу я Мат да казва с хлипане. — Взели са със себе си и Дорек.

Носферите ли? Мат видя как Тооно стисна зъби.

— Кой е Дорек? — попита Мат. — Какви са тези носфери? Имаше ужасно предчувствие. „Носфери“ подозрително приличаше на „носферату“ — вампир. Макар и да не знаеше местния диалект,

изхождаше от предпоставката, че значението на думата не се е променило и през вековете. И си спомни за момичето Яндра, което беше срещнал в Болоня. И тя беше зажадняла да изпие кръвта му. Потръпна, когато си спомни за нея.

Тооно го осведоми. На Мат му беше трудно да следи разказа му и трябваше да го пита по няколко пъти, за да го разбере горе-долу.

Снощи носферите нападнали селото, убили жената на Гесеин и отвлекли десет от жителите му. Приятелката на Рива Дорек, изглежда, била между отвлечените.

Тооно имаше вид, сякаш му идеше да се изплюе на пода.

— Изчадия на ада... — промърмори той. — Боят се от светлината и ни нападат, за да пият човешка кръв.

Мат разбра думите „пия“ и „кръв“.

— Носферите пият кръв ли? — попита.

— Да — рече само Тооно и замълча. Сякаш го беше страх да каже нещо повече.

Мат пристъпи към вратата, отвори я и огледа навън. Валеше силно. Не се виждаше никакъв човек.

Нахлу внезапен пристъп на вятъра. Мат си помисли, че е дочул шум от плясък на крила, но когато вдигна глава, не съзря нищо.

Тооно си наложи измъчена усмивка и посочи масата, на която беше сложено яденето. Рива и майка ѝ вече бяха изчезнали в кухнята. Мат поблагодари и седна. Храната беше обикновена: хляб, масло, сирене, в прибавка ферментирал гроздов сок.

— Къде живеят носферите? — попита Мат.

— Там долу — каза колебливо Тооно след известно време и посочи натам, откъдето Мат беше дошъл предишната нощ. В крепостта.

— Крепостта ли? — Да не би да имаше предвид жилищния блок със зазиданите прозорци?

Тооно се огледа на прозореца като че ли се опасяваше от ново нападение. После клекна пред камината, в която пращяха цепеници. Разпали огъня с помощта на кожен мех.

— Да — продължи той, без да се обръща. — Те са черни като нощта и се придвижват с огнени столове, които вдигат страхотен шум.

Едва когато той имитира шума, Матю разбра, че Тооно е имал предвид мотоциклетите. Онова, което вече беше предполагал, се

превърна в сигурност: носферите бяха идентични с облечените в кожи мъже, които отвлякоха Аруула!

— Колко са? — попита Мат. Главата му гъмжеше от мисли. Трябваше да освободи Аруула, но как?

— Много повече от нас. — Тооно стана и показа на Мат ръцете си. — Ние сега сме петдесет, но те определено са седемдесет — и всичките са възрастни. Нямаат деца.

Мат се намръщи. Приключи с храненето, стана и излезе навън. Въздухът беше хладен. Милано беше покрит с облаци. Над него се закръгляше небето в разсеяно сиво и бързо потъмняваше.

Домът на Тооно се намираше в най-високата точка на селото и беше отдалечен на около триста метра от църквата. Пътят към селото беше стръмен. То имаше около петдесетина къщи, обори и хижи, но, изглежда, не всички бяха обитавани.

Мат вървеше по протежение на дълъг трънак. Ако се съдеше по строителните материали, използвани за къщите и зидовете, селото трябва да е възникнало някъде в последното столетие.

На площада пред църквата, около който се групираха няколко къщи, се беше насъбрало дискутиращо множество хора. Мат разбираше само частица от онова, за което се говореше, но смисъла все пак схвана: хората бяха угрижени, че носферите могат пак да се върнат и да отведат още повече жертви.

Мат се присъедини към групата. Всички лица се обърнаха към него.

— Кой си ти? Какво искаш? — попита го грубо един от мъжете, очевидно говорителят на групата.

— Пътник — отговори Мат. — Казвам се Маддракс. Идвам... Покашля се и посочи с протегнатата ръка към високите планини на север. — ... оттам.

Мъж с обрুলено от ветровете лице поиска думата. В него Мат позна онзи, който вчера му отвори портала на църквата. Името му беше Госеин, ако вярно си го спомняше.

— Познавам го. Дойде вчера след нападението и потърси убежище в църквата.

Говорителят на групата пристъпи към Мат.

— Аз съм Драго — представи се и повтори: — Какво искаш?

— Да зная какво тук става — каза завалено Мат. — Кои са носферите. — С протегнатата ръка посочи надолу към хълмовете. Там долу моята спътница и аз вчера нападнати. Тя закарана в крепостта.

Насъбралите се забъбриха помежду си, тогава една жена каза тъжно:

— Спътницата ти е мъртва. Никой не може да избяга от носферите.

Мат поклати глава.

— Трябва зная, инак не вярва. Отива в крепостта.

Лицата на хората наоколо изведнъж се изкривиха в гримаса на уплаха. Селяните си помислиха, че му е омръзнал животът. Но Надеждата на Мат се опираше на факта, че носферите бяха отвлекли жертвите си. Следователно целта им беше не само да убиват.

— Защо вие не бори се? — попита Мат.

Множеството започна глухо да мърмори. Драго махна с ръка. Лицето му беше бледо.

— Защото са твърде силни и твърде много на брой. Не сме дорасли, за да се мерим с тях! Досега много рядко търсеха жертвите си в нашите редици, но вече... Нещо се е променило. — Направи безпомощен жест.

Мат се вслушваше напрегнато в думите му и откри, че от фраза на фраза все по-добре разбира чуждото наречие. В него имаше предимно италиански думи — език, който не владееше, — но също така откъслеци от френски и немски, които владееше сносно. Колкото по-малко се стремеше да разбира отделните фрагменти от думи, а да възприема казаното в неговата цялост, толкова по-разбираемо беше. Кое то, разбира се, не означаваше, че от това се подобряваше и произношението му...

— Не добре, ако се криете — отвърна той. — Ако не се отбранявате, никога няма да се отървете от тях.

— Какво ли знаеш ти? — попита мършав мъж с дълга коса и заби поглед в земята. — Ние сме прокълнати. Над нашето село тегне проклятието на господаря на крепостта...

— Господарят на крепостта ли? — попита Мат. — Как казва се?

— Ти си странник — каза Драго, без да обърне внимание на въпроса му. — Не разбираш. Боговете са стоварили носферите върху

главите ни, за да ни изпитат. — Млъкна и избягна да погледне Мат в очите. — Нищо не можем да направим — такава е волята на Вудан...

— Такава е волята на Вудан — повториха останалите.

Драго даде знак на множеството и хората се разотидоха.

Останаха само той, Госеин и един млад момък, който, изглежда, беше негов син.

— Ние мъже ли сме или баби? — попита разгорещено младият мъж и стисна дръжката на сабята си. — Ако се държим заедно, можем да се браним!

— Безсмислено е да се противим на боговете. — Драго нервно потриваше квадратната си челюст. — Ще си ида вкъщи и ще взема семейството си. Съветвам ви да отидете в дома на боговете! — Обърна се и малко след това тропотът от стъпките му заглъхна между къщите.

Госеин направи подканящ жест към Матю.

— Ела с нас. Бъди мой гост. Ще ти разкажа за носферите.

Живееше срещу църквата. Дневната стая беше потънала в странен полумрак. Госеин помоли Мат да седне на столче пред камината. После му разказа каквото знаеше от предците си за народа на носферите. Че някога наброявали много стотици. Че до неотдавна се прехранвали от лов като нормални хора — Госеин често наблюдавал, че редовно изпращали експедиции в северните планини и предполагал, че там оплячкосват гнезда на герули. И че живеели уединено във внушителната си крепост и се страхували от контакта с хората.

Поне така било доскоро. Но преди около две луни в носферите настъпила промяна. Станали по-агресивни. И изведнъж започнали да разполагат с мощни магически вещи, като студени факли и тези гърмящи огнени столове, върху които яздели.

„Електрически ток и мотоциклети!“ Матю Дракс се отказа да обяснява тези неща на Госеин. Но се запита откъде кръвопийците получават тези знания...

Когато изпънатото черно тяло влетя през прозореца като граната в стаята на Госеин, Мат остана за скунди като парализиран.

Двама други последваха първия маскиран натрапник. Претърколиха се като котки върху дъските на пода, преобърнаха се и за миг бяха отново на крака. В костеливите им ръце блеснаха остриетата на мечове, а святкащите зад прорезите на маските им очи вещаеха жажда за кръв и смърт. Изсвистелият през изпочупените стъкла на прозореца вятър накара огъня в камината да припламне, така че за части от секундата помещението се потопи в лъчиста светлина.

Алмар, синът на Госеин, реагира пръв. Вдигна сабята си и подтикван от необузданата си младост, скочи срещу нападателите.

Госеин, чиято сабя беше на масата пред него, беше изненадващо пъргав за възрастта си. С бързината на мисълта улови оръжието и скърцайки със зъби, започна да нанася бързи удари върху маскирания, който беше най-близо до него.

И Мат скочи, но не успя да приготви пистолета си за стрелба. Плоската страна на едно острие се стовари върху ставата му и внезапната болка го накара да изпусне пистолета. Противникът му беше невероятно бърз.

Докато Мат се отдръпна назад, за да се отърве от злостно ръмжащия нападател, погледът му попадна през счупения прозорец навън. Вратите на църквата бяха отворени и орда носфери се беше устремила с дрънчащи оръжия срещу събралите се жители на селото. При вида им жените пищяха панически, тичаха безредно натам-насам и се озоваваха сред сражаващите се мъже. Носферите се нахвърлиха върху тях с мрежи и ги излавяха. Виеха и крещяха от опиянение от кръвта.

Храс! Върхът на меча проникна дълбоко в седалката на столчето. Мат се вкамени, когато острието се озова само на сантиметри от челото му. Тогавя по смутеното изражение на противника си разбра, че онзи не може да измъкне меча!

Един светкавичен тласък — и мечът се изплъзна от ръцете на маскирания, последва столчето напъряко на помещението и се стовари на пода.

Маскираният протегна ръце да се предпази, когато Мат се хвърли напред и нанесе удар в слънчевия сплит на страшната фигура.

Онзи тип залитна назад, докато за миг Мат почувства, че му прилошава. Усещането беше сякаш е ударил в изсушеното месо на някоя мумия!

Нещо се блъсна в гърба му. Той падна и болезнено се просна на пода пред отворената врата. Когато се претърколи, ръцете му уловиха някаква кожа и от тесните цепките в нея го гледаха втрещено чифт мъртви очи.

С един удар в шията Гесеин се бе отървал от нападателя си и имаше намерение да помогне на Алмар, чийто противник го беше притиснал в ъгъла на помещението.

Мат отблъсна трупа от себе си, изправи се и, загубил ума и дума, гледаше какво става около площада пред църквата. Пред потъмнелите каменни зидове гъмжеше от носфери, които мъкнеха след себе си в мрежи изпаднали в безсъзнание или мъртви хора. Помисли си, че внезапно е усетил някаква воня. Погледът му попадна върху мъртвото тяло на Драго.

Създанията се оттеглиха. Поеха в посоката, която водеше надолу по планината.

Зад Мат се чу нечовешки писък. Когато се обърна, срещу него се беше втурнал последният маскиран с вдигнат назъбен меч. Очевидно беше дошъл на себе си след удара в стомаха. Алмар и Гесеин бяха плътно по петите му с разкривени от ярост лица.

Мат отстъпи настрана, уж че иска да пропусне облечения в кожи мъж. Но когато онзи се приближи, използва най-стария трик в света — подложи му крак.

Маскираният загуби равновесие и се просна по корем в калта. Мечът му се изви във въздуха и се заби дълбоко в меката земя до улицата.

Тогава дойде Гесеин. Вдигна меча си отвесно във въздуха, после с тържествуващ рев го стовари в гърба на съществото...

Когато Тооно дойде от избата на дома си с две бутилки вино, беше шокиран. Първото нещо, което видя, беше жена му, която лежеше бледна и безжизнена на пода. Тогава съгледа забуления чужденец, който се беше навел над шията ѝ и мляскаше. През задната врата тъкмо претича втори натрапник. Мъкнеше със себе си яростно съпротивяващата се дъщеря на Тооно Рива.

Тооно се олюля, когато проумя, че Цита вече не е жива. Тогава забуленият се обърна и впери в него коварен поглед. Тооно видя, че кръвта на жена му се стича по кожената маска на изверга.

Обзе го погнуса. И неукротим гняв. Вдигна инстинктивно една от бутилките и с рев я запрати към ужасната твар. Тя се разби с трясък в стената зад нея. Чудовището скочи и с олюляваща походка, подобно на пиян от вино човек, тръгна към Тооно.

Тооно хвърли втората бутилка. Тя не пропусна целта, трясна право в лицето на маскирания и го накара да залитне назад.

Не беше глупав. Знаеше, че без оръжие няма никакъв шанс срещу кръвопиеца. Затова започна да отстъпва, обърна се на пети и побягна към задната врата. Беше безсмислено да се прави на герой.

Втурна се навън, следван по петите от чудовището. Трябваше да отиде в селото и да потърси помощ, инак Рива беше загубена!

Тооно се спусна стремглаво по стръмния път и изпрати гореща молитва към боговете. Когато събра кураж и погледна назад, за свое облекчение установи, че преследвачът му се беше отказал. Изчезна между храсталаците и елите. Някъде се дочу бумтежът на ужасните огнени столове. Тооно предположи, че страховитата фигура е някой откъснал се от групата, който се е опасявал да не го оставят сам.

Когато дойде в селото, обзе го ужас.

Къщите на съседите му бяха мрачни. Навсякъде земята беше опръскана с кръв и тук-там лежах безстопанствени оръжия. Тооно изкрещя, изпълнен със страх, когато съгледа три фигури, които се приближаваха към него откъм селото.

Но не бяха носфери. Един от мъжете имаше къса светла коса. Трябва да беше онзи Маддракс. Тооно събра последни сили и извика силно за помощ.

— Рива! — изкрещя той. — Хванаха Рива! Цита е мъртва! О, Вудан!

Когато Мат, Гесеин и Алмар стигнаха до него, той беше физически и душевно съкрушен човек.

— Носферите — мърмореше той с пребледняло лице. — Убиха Цита и отвлякоха Рива... — Започна да плаче.

Гесеин и Алмар го подхванаха от две страни и го отведоха обратно в хана. Алмар пристъпи зад тезгяха и отвори бутилка ракия.

Госеин наля една чаша на треперещия Тооно. Кръчмарят гледаше със забулени от сълзите очи.

— Бях в избата — рече той. — Когато се върнах, Цита беше мъртва. — Разказа им какво беше преживял.

През това време Мат влезе в кухнята, видя разкъсаното гърло на малката, дундеста жена и му прилоша. Тръпки го побиха, когато си помисли за Аруула. Трябваше да действа, преди да я е сполетяла същата съдба. А може би отдавна вече не беше жива?

Когато се върна в кръчмата, потънал в мисли, Тооно се беше отпуснал на тезгяха. Само хлипаше. Госеин потри челото си. Беше блед като смъртник, а синът му трепереше с цялото си тяло.

— Това не са хора — промърмори Алмар, изпълнен с омраза. — Трябва да се унищожат! Не заслужават да живеят.

— Твърде малко сме — вметна Госеин.

— Татко, трябва...

Мат хвърли към Госеин въпросителен поглед. Сивокосият ловец повдигна рамене. Без съмнение беше на същото мнение като сина си. Но вече беше твърде късно. Селото беше почти обезлюдено. Носферите бяха откарали със себе си хората в своята строго охранявана крепост. Мат не смееше да си помисли какво щяха да сторят с пленниците. Сети се за краля на тараците Рраар, чието леговище беше посетил като мним бог и чийто — състоящ се предимно от живи хора — „хранителен склад“ беше инспектирал.

Чу някъде да плаче дете. Госеин и Алмар вдигнаха глави.

— Погрижете се за детето — каза Мат. — И вижте дали има оцелели. Ще се върна най-късно до утре вечер.

Тогава с твърда крачка излезе в нощта и се спусна надолу по хълма.

— Какво си намислил, Маддракс?! — извика Госеин подире му.

Мат не отговори.

Беше като по време на бойна акция.

Матю Дракс, екскомандир и експилот от ексвъздушните сили на экс-САЩ, пълзеше в храсталака на около двацет метра от портата. Междувременно неговата вече недотам къса, но затова пък твърде издайнически руса коса беше скрита под намерена в края на пътя шапка от кожа на тарак, а синьозелените му очи — зад бинокъл, насочен към шляещите се около портата стражи.

Някаква охранена флегте с черна козина кръжеше с ръмжене над върховете на дърветата и търсеше мърша, в която да хвърли яйцата си. Че гигантското насекомо беше на път да създаде поколение, личеше още от пръв поглед, защото тялото му беше здравата издуто. Макар и да не се боеше от животното, надяваше се да не е късогледо и да го сбърка с някакъв труп. Това вероятно би насочило вниманието на пазачите към него.

Досега Мат си бе въобразявал, че има големи езикови познания: говореше доста добре немски и сносно френски, разбираше дори берлинските гамени. Но диалектът на облечените в кожи мъже при портата му се струваше като гърлено скрибуцане и ръмжене.

Продължаваше да стои в маслинозелената си униформа на около дващест метра от портата и безмълвно изричаше проклетия. Как, по дяволите, можеше да проникне в комплекса?

Като зелен младок в родния си Ривърсайд все някак си успяваше да се промъкне до кръчмите, които, като за малолетен, бяха забранени за него. Но за съжаление в това време и в този свят вече не можеше да се направи нищо с долари. Местните пазачи бяха неподкупни. Нямахше да ги трогнат дори пет кила кървавица.

Внезапно наблизко нещо прошумоля. Мат неволно присви глава и задържа дишането си. Стражите не се помръднаха от мястото си. Значи нищо не са чули. Погледът на Мат се плъзна наляво и надясно — тогава му се стори, че сърцето му спира да бие.

Първата му мисъл беше: „Алмар!“

Но беше се излъгал. Прокрадващата се в храсталака на десетина крачки от него приведена фигура не беше импулсивният син на Госеин, а млад момък с непокорна черна коса. Беше я превързал с тъмнокафява лента. Голям мустак красеше горната му устна. Беше облечен в кожи със сивокафява козина и носеше провиснала раница. На колана му висяха в ножници почти десетина ножове за мятане и един меч. Освен това пред корема му се показваше арбалет. Краищата на късите железни стрели стърчаха от тесни джобчета върху горната част на ръкавите му.

„Кой, по дяволите, е това? Рамбо от бъдещето ли?“ — помисли си Мат, когато непознатият внезапно изчезна.

Матю повдигна глава и съсредоточено се огледа надясно. Не се излъга. Непознатият нито беше паднал на колене на земята, нито беше

залегнал. Беше потънал в земята.

Земята го беше погълнала!

„От друга страна, Земята не поглъща хора — помисли ой Мат. — За това трябва да има някакво обяснение...“

Подтикван от любопитство, запълзя безшумно натам, където беше изчезнал момъкът.

Скоро се озова пред някаква дупка в земята. Имаше железен кант и беше кръгла. А до нея, полузакрит от хрусталака, лежеше ръждясал капак за канал.

Мат се намръщи и погледна надолу в канализацията. Там беше тъмно. Точно пред него в стената стърчаха железни стъпала. Откъм мрачните дълбини в носа му нахлу вонята на ада, а в ушите му — глухият кънтеж на стъпки. После едно Буф! и някаква потисната ругатня. Изчезналият в канализацията непознат си беше ударил главата.

Въпреки сериозността на ситуацията, Мат беше принуден да се ухили. Кой ли беше юнакът и какво търсеше в канала за отпадни води? Тъй като не носеше облеклото на носферите, едва ли беше някой от тях. Освен това се криеше от стражите.

„Този тип познава мястото — нашепваше му неговият оптимистичен Аз. — Следвай го по петите. Може би ще ти помогне...“

„Този тип познава мястото — отвърна песимистичният му Аз. — И когато слезеш долу, ще стане ясно, че е някой негодник или убиец, дори шпионин на носферите, които по този изпипан начин се отърваваха от досадните зяпачи...“

— Ами тогава трябва да бъда двойно по-предпазлив — тихо промърмори Мат и опипа ръждивите стъпала. Направи коремно претъркаляне, вмъкна краката си в шахтата и се спусна надолу.

Стъпалата бяха хлъзгави, тъй като бяха покрити с ръжда и влага, но Мат успя да изчезне в дупката, без да бъде забелязан от пазачите.

След дванайсет стъпала — преценяваше дълбочината на шахтата на около пет метра — слезе долу. Подът, изглежда, беше от бетон, устоял на столетията почти неповреден. Мат се огледа и се помъчи да преодолее мрака без осветление. Мислено прокле обстоятелството, че е оставил джобното фенерче в аварийния пакет, а последния — в селото. Носеше със себе си единствено пистолета, бинокъла и ножа си. Ах, да — и запалката! Извади я.

Тъкмо понечи да я щракне, когато дочу стъпки и забеляза светлината на факла. Беше на около двеста метра от него и осветяваше облечената в космата кожа ръка, която я държеше. Студено въздушно течение идваше от посоката, в която се движеше.

Мат последва светлината, без да използва запалката. Тя само щеше да го издаде. Но в мрака напредваше бавно и изведнъж светлината на факлата престана да се вижда. Или момъкът, когото следваше, я е загасил, или — което изглеждаше по-вероятно — беше завил зад някой ъгъл. Мат задържа дишането си и се ослуша. В далечината чуваше стъпките на момчето.

След като прекара половин минута, без да се помръдне, накрая щракна запалката. На мигащата ѝ светлина мина по призрачно тихия канал. Отляво и отдясно до голите стени се трупаха отпадъците на цивилизацията: ръждясали и смачкани кутии от бира, пластмасови бутилки и торбички. Очевидно след катастрофата каналът е служил като убежище. Мат неволно потръпна, когато си помисли как тук хората са прекарвали времето си след сблъсъка с кометата, с мъглявата надежда по-късно отново да се върнат към стария си начин на живот. Надежда, която не бе се оправдала...

Под краката на Мат нещо изпращя. Когато погледна надолу, долови с поглед лъскавите хитинови черупки на няколко хлебарки, които бързо изчезнаха.

Мат изтръпна при вида на гадините. Трябваше да не им обръща внимание. Затова се помъчи да се придвижва безшумно като котка, да открие стъпките на мъжа, когото преследваше. Но „Рамбо“-то беше вече твърде далеч — или пък беше завил по някой напречен канал, от който звукът не отекваше достатъчно силно.

След няколко минути Мат усети студено въздушно течение отляво. Разклонение. Нататък трябва да е минал тайнственият момък.

Когато зави на ъгъла, нещо улучи черепа му.

Пред очите на Мат грейнаха звезди. Приглушен вик се изтръгна от гърлото му, докато падаше на колене. Запалката се изхлузи от ръката му и угасна. Но за части от секундата беше осветил нападателя — образ, който се запечата в ретината на очите на Мат: стоеше пред него с вдигнат меч и с мрачно изражение на лицето, готов да нанесе смъртоносния удар!

Мат не загуби нито секунда. При позицията му на колене не му оставаха много възможности. Така че изстреля лявата си ръка напред и сграбчи нападателя.

Задъханото дишане на другия му подсказа, че беше улучил. Усили още натиска около гениталиите на мъжа и с дясната си ръка нанесе един ъперкът в челюстта му.

Фактът, че в този момент мъжът се присви към него, беше само в услуга на Мат — в истинския смисъл на думата. Юмрукът му го улучи с все сила.

С измъчен стон мъжът рухна назад. Мат го пусна и чу как тилът на „Рамбо“-то се блъсна в бетонния под. Потърси опипом запалката си, намери я и я щракна. Същевременно извади „Берета“-та и я насочи към черепа на непознатия. Още беше в безсъзнание, но изражението на лицето му подсказваше, че това му е достатъчно. Двамата мъже дишаха тежко.

— Ако мръднеш, преди да кажа — заговори Мат с ядна интонация, за да даде на другия ясно да разбере, че не се шегува, мъртъв си.

— Милост, господине — задиша тежко непознатият. — Милост. — После вдигна рязко глава, сякаш се беше сетил за нещо. Гледаше слисано Мат. — Кой си ти? Говориш... другояче.

— Кой си ти? — попита Мат.

— Наричат ме Голан — каза младият мъж. Разтриваше болящия го тил.

Мат го остави да продължи.

— Какво правиш тук?

— Аз... аз търся... — Голан се прокашля и опипа брадичката си, която постепенно се оцветяваше в червеносиньо. — Търся... своята годеница.

— Твоята спътница ли? — попита Мат, който разбра понятието „годеница“ само благодарение на контекста. — Тук ли? Под земята?

Голан кимна.

— Даман я откъсна. Преди четиринайсет дни.

— Кой е Даман? — попита Мат. Пъхна отново пистолета в колана си. Вече не смяташе, че Голан представлява някаква опасност за него и искаше да му го покаже.

— Господарят на носферите — отвърна Голан. — Кой си ти? Мога ли да стана?

— Седни — каза му Мат.

Голан седна и обгърна коленете си с ръце. Изглеждаше твърде смазан. Подутината на главата му беше доста голяма. Мат въздъхна. Някак си му беше жал за момчето. Да имаше най-много осемнайсет години.

— Откъде идваш? — Попита го.

— От Милан — рече Голан. — Искях да взема Гита за жена. Обрекохме се един на друг.

— Разбирам — каза Мат. — Сега искаш да я освободиш. Приклекна до Голан. — На мене точно така се случило — рече той. — Даман отвлече Аруула, моята спътница.

Голан кимна.

— Вчера открих пътя под земята — каза. — Има възможност оттук да се проникне в крепостта!

Когато Аруула дойде на себе си, беше убедена, че е измъчвана от някакъв отвратителен кошмар. Само смътно си спомняше ужасната твар, която я беше грабнала и хвърлила направо на двуколесното превозно средство.

Едва когато разбра, че не е заспала до Маддракс, а лежи върху куп слама в някакво иззидано с каменни блокове помещение, действителността постепенно си проби път до нея.

„Какво ли е станало? Да не би борбата със забулените съвсем да не е била сън? Всичко ли се е случило в действителност?“

Страх обзе Аруула. Страх от най-чиста проба, който спираше дъха ѝ. Къде се намираше? Кои бяха нейните похитители? Какво възнамеряваха да правят с нея?

Тя стана. Мускулите я боляха. Направи няколко крачки и размаха ръце. Малката килия имаше само една тясна вентилационна цепнатина горе в стената, до която беше невъзможно да се стигне.

Вратата беше заключена.

Маддракс не беше при нея. Дали не са го убили? Също и мечът ѝ беше изчезнал. Беше беззащитна.

— О, Вудан — промърмори тихо Аруула. — Помогни ми и ми посочи пътя...

Ала Вудан не отговори. И бездруго не отговаряше на обикновени воини. Балоор, Говорещият с боговете, беше казал, че боговете не можели да разговарят с всеки обикновен човек, защото нямали време за това. Били заети с важни дела, защото устройвали света.

Аруула чу дрънченето на връзка ключове и се отдръпна в най-далечния ъгъл на килията. Неволно прикри криво-ляво с ръце твърдите си гърди. Макар обикновено да нямаше задръжки в това отношение и да ходеше полугола из страната, сега се чувстваше ранима и разголена.

Тя присви очи, когато един забулен влезе в килията. Две разположени в дълбоки ямки очи втренчиха жаден поглед в нея. Мъжът беше сух като скелет и облечен отгоре надолу в черна кожа. Вонята на плесенясало, която се разнесе от него, накара стомаха ѝ да се разбунтува. Почувства парливо гадене.

„О, Вудан!“

Забуленият не се помръдна. Гледаше я вторачено с тъмните си очи, а от гърлото му излизаха дрезгави звуци. Подобните му на пипала

на паяк ръце опипваха възбудено дрехата му, като че ли искаше да я съблече.

Аруула го наблюдаваше ужасена.

— Неет! — извика тя на родния си диалект. Оттласна се от студената каменна стена и понечи да се втурне покрай страшната фигура.

Облеченият в кожи мъж ѝ подложи крак. Тя се плъсна и хлъзна по пода. Главата ѝ се блъсна в една стена и тя почти си пожела да загуби съзнание. Но желанието ѝ не се сбъдна. За секунди страшна болка прониза главата ѝ.

Облеченият в кожи мъж се изтъпани разкрачен пред нея, озъби се и нададе някакво фучене.

Преди в главата на Аруула да се оформи някаква здрава мисъл, пристигнаха неговите съучастници. Корови ръце я сграбчиха и брутално я изправиха. Отвсякъде я обгърна зловоние на плесен. Отново ѝ се пригади. Краката ѝ се подкосиха.

До ушите ѝ достигна крясък. Бандата се раздели, когато се появи някаква дребна фигура. И тя беше облечена в кожи, но на главата си носеше черна качулка, която хвърляше тъмна сянка на лицето ѝ. Фигурата държеше в ръцете си къс камшик. Размаха го над мъчителите на Аруула и избълва порой от думи, които варварката не разбра.

Облечените в кожи мъже се бранеха от ударите на камшика, държейки ръце пред лицата си, но това малко им помагаше. Получиха наказанието си и избягаха със скимтене.

Останаха само двама мъже: страшният с качулката и една набита фигура с черни очи, в които Аруула, за свое удивление, забеляза страх. На челото на маската върху главата му се виждаше някакъв кръгообразен символ.

Човекът с камшика се наведе пред Аруула и когато погледът ѝ попадна върху пръстите му, разбра, че трябва да беше чужденец. Кожата му беше светла и ръцете му нямаха вид на такива, които някога са вършили тежка работа. Аруула беше убедена, че става дума за главатаря на маскираните. Но кой ли беше другият, онзи с кръга на челото? Шаманът на ордата ли?

— Прости перверзния ламтеж на моите поданици — каза главатарят, макар и на езика на миланите, който много приличаше на този на странстващите народи, но с глас, който въпреки това беше

някак си чужд и толкова мазен и плавен, че някакъв безмълвен глас изрева в главата на Аруула: Опасност! — Направиха ли ти нещо?

Аруула поклати мълчаливо глава.

— Аз съм Якобо — продължи главатарят. Посочи придружителя си. — А това е Даман, лакеят ми. — Изсмя се цинично и Даман се стресна.

— Кой сте вие? — попита Аруула, правейки усилие да придаде твърдост на гласа си. — Защо криете лицата си?

— Аз съм господарят на крепостта и на града — каза Якобо. Даман е Никой. — Нави камшика около дясната си ръка. — Скоро ще бъда господарят на тази страна, а после — на целия свят!

Макар че Аруула идваше от среда с неусложнен живот и духът ѝ не беше покварен от никакво образование, но болните хора разпознаваше от пръв поглед.

И в нейната орда имаше един болен: Муулда. В мъгливи дни непрекъснато му се привиждаха летящи в небето разни неща и в тяхна чест изпълняваше божествени химни. Балоор беше посъветвал нея и другите да не се подиграват на Муулда, но по възможност във всичко да се съгласяват с него, за да не стане агресивен. Така че и този път кимна и каза:

— Благодаря за помощта ти, господарю на света. — После добави: — Ще заповядаш ли да ме върнат при спътника ми?

Якобо се изкиска под качулката си.

— Това — отвърна той — за съжаление е невъзможно.

Макар че не можеше да го види, Аруула знаеше, че я наблюдава с пронизващ поглед. Затова дори не беше необходимо да впряга телепатичните си способности.

— Гениалният ми дух — продължи умопобърканият — измисли план, в който ти играеш водеща роля. — Пое си дълбоко въздух. — Защото настъпи моментът, в който ще разширя властта си! — обясни той с акцент на дълбока убеденост.

Макар че Аруула не го разбра, перспективата да остане и занапред във властта на този луд я ужаси.

— И каква ще е тази роля? — Тя се притисна още по-плътно до стената. Камъкът зад гърба ѝ беше леденостуден.

— Необходимо е ми за един опит, мое красиво дете — отвърна Якобо. — Един експеримент, който ще направи верните ми носфери

способни да... — Следващите му думи се изгубиха в някакво неразбираемо мънкане. Погледна към тавана, сепна се и изрева, сякаш някой го беше настъпил, и с двете си ръце заудря по някакъв невидим противник. Тогава рязко се успокои отново и дрезгаво изрева една заповед.

Появиха се двама забулени, сграбчиха Аруула отляво и отдясно и я повлякоха със себе си.

Миришеше на гнилост и тление. Завихрилият се прах полепна по устата и носа на варварката и предизвика пристъп на кашлица.

Дърпаха Аруула нагоре по много протрити от ходене стъпала. Преведоха я по някакъв широк коридор и я блъснаха в помещение, където нямаше нищо друго освен една плесенясала сламена постеля. Тук наистина имаше прозорец, но беше толкова високо, че всякакъв опит за бягство беше безнадежден. Аруула видя няколко врати, които водеха към съседни помещения. В камина гореше слаб огън.

— Тук не си сама — каза Якобо. Посочи вратите, после с властно движение на ръката си пропъди Даман и помощниците си в коридора. — Има много жени, но са лош развъден материал.

Той се изсмя и Аруула се запита какво ли е имал предвид с този развъден материал.

— Една си загуби разсъдъка, когато узна за плана ми. Друга се хвърли на двора. — Якобо изфуча язвително. — Селяндури. Погледът му се насочи към Аруула. — При теб веднага се вижда, че си от екстра класа. От теб ще стане великолепна майка за разплод на моите носфери.

„Ти си болен!“ — крещеше вътрешният глас на Аруула. Не ѝ оставаше много, въпреки опасността да се нахвърли върху Якобо. Нямаше намерение да се чифтосва с ужасните, облечени в кожи мъже. По-скоро би умряла.

Якобо трепна внезапно, сякаш ударен с камшик. Ръката му стисна дръжката на камшика.

— Погледни ги тези отвратителни чудовища — изсъска той и посочи чакащите отвън стражи. — Какво представляват? Хора ли са? Демони ли? Изчадия на адска перверзия ли? Казус за традиционната медицина ли? Дали не произхождат направо от ада? Или пък са продукт на предизвиканата от лъчението мутация?

Аруула не познаваше никаква традиционна медицина. Нищо не разбираше и от понятието „предизвикана от лъчението мутация“. Но знаеше, че мъжът с качулката не е с всички си. Разбра го по хистеричния му смях.

Преди да успее нещо да го попита, Якобо изкрещя:

— От ада ли? Не, не! Скоро ще научиш истината, малката! Но знанието ти няма да ти свърши никаква работа! — И при съпровода на ръмжащ смях отново зананася удари по някакъв въображаем противник, докато Даман влезе в помещението и попита нещо на своя скърцащ език.

— Ах, да го вземат дяволите! — извика Якобо. Обърна се уплашено и Аруула видя в дясната му ръка черна пръчка, която ѝ напомняше за странния фенер на Маддракс. Насочи я към Даман, който издаде уплашени гърлени звуци и вдигна ръце, за да се предпази.

От ръката на Якобо със силно пращане изскочиха тънки белезникавосини мълнии. Улучиха гърдите на Даман и той, сякаш поразен от юмрук, отхвъркна назад и блъсна гърба си в стената.

Якобо се обърна към Аруула, която, пребледняла от уплаха, се беше отдръпнала в края на сламената постеля.

— Не са свършени — изхриптя Якобо, а от устните му хвърчеше бяла пяна. — Но аз ще ги направя свършени! И ти ще им бъдеш майка!

Мат напрегнато се вираше в дебелия тръба, която стърчеше отдясно на каналната шахта. Някакво странно стържене събуди любопитството му.

Най-напред долови воня, която беше толкова противна, че стомахът му почти се обърна. После чу мляскане, като че ли по хлъзгавия под към него се носеше някаква ленива, тромава маса.

Когато щракна запалката и освети вътрешността на тръбата, косата му се изправи. Не беше се излъгал.

Също и очите на Голан се ококориха от ужас. На светлината пред тях се появи нещо. Мат хвърли само един бърз поглед към чудовището, тогава сграбчи Голан за яката и сякаш преследвани от фурии, побягнаха по канала.

— Ужасно! — простена Голан, когато, задъхани, направиха почивка на сто метра по-нататък. — Какво е това чудовище, Маддракс?

Мат не знаеше отговора. Съществуването изглеждаше като чудновата кръстоска между охлюв и акула. Дявол знаеше какви още мутанти обитаваха това място.

— Не знам какво е това, Голан — каза най-сетне той. — Но няма нас докопа, защото то бавно. — Огледа се. — Аз предлага ние продължи търсене по пътя към крепостта.

Голан кимна. Беше пребледнял като мъртвец. На светлината на запалката Мат видя, че кожата по лицето му беше настръхнала.

Хвърли поглед назад в тръбата. Слизестото, пулсиращо нещо тъкмо излизаше навън. Четири, дебели колкото ръка пипала шареха любопитно наоколо. Толкова на темата мудност.

Голан повърна. Тогава усети, че Мат го дърпа и побягна след него.

След малко стигнаха до три хлъзгави стъпала, които водеха нагоре. През една врата стигнаха в някакво мизерно помещение и с общи усилия затвориха зад себе си дървения капак. Голан потърси опипом запънката и я постави.

— Да се надяваме, че не сме допуснали някаква грешка! каза. — Загазили сме!

Мат се огледа в сгряното с мъждива светлина квадратно помещение. Грубите, измазани с бяла глина стени се прекъсваха от друга дървена врата. Нямахте прозорци, само на високия повече от пет метра таван съгледа отвор, от който проникваше бледата светлина.

Върху глината бяха изписани картини, почти като пещерните рисунки на праисторическия човек, но по-детайлни. Мат се приближи с любопитство, щракна запалката и заразглежда изображенията. Видя страховити сцени от живота на носферите: ужасяваща процесия, която водеше през руините полуголи, уплашени хора. На шиите си носеха железни обръчи, от които висяха вериги. Забулени хора ги държаха здраво. На следващата картина процесията се движеше към катедралата, където с прострени ръце ги очакваше върховният жрец с лице, подобно на гол череп. Третата картина представяше нещо като литургия. Опиянено множество танцуваше около намиращите се в клетките хора. Мушкаха с оръжия пленниците, които лежах в собствената си кръв и отчаяно се опитваха да избегнат остриетата на

мечовете. Стръвно като вампир, първожрецът беше впил зъби в гърлото на една от жертвите.

Някакъв шум от хлъзгане накара Мат и Голан да се стреснат. После дочуха скърцане, като че някъде се отваряше врата. Огледаха се. Все по-силно се чуваха стъпки, които отначало се приближаваха и после пак се отдалечаваха. Мат чу тих плач.

— Какво е това? — прошепна Голан. Вдигна арбалета си. Трепкащата светлина на запалката се местеше наоколо и на отсрещната стена освети дървената врата. Мат не се съмняваше, че шумовете бяха дошли оттам.

„Аруула?“

Изправи се пред вратата и сграбчи дръжката на ключалката. Вратата беше напълно изгнила. Пантите се счупиха, когато Мат я дръпна. Вратата падна в помещението и вдигна облак мръсотия.

До тях достигна вик, който накара кръвта в жилите им да се смрази.

— Рива! — извика Мат.

Дъщерята на Тооно стоеше недалеч от тях в един мръсен коридор на изба и се бореше с някаква тъмна фигура. Когато тя отново извика за помощ, Мат се втурна напред.

Рива се опитваше да се измъкне от ноктите на мършавата фигура, чието лице Мат не виждаше. Забуленият издаде отвратителни звуци, когато съгледа Мат и Голан. Мигновено пусна Рива. Дрехите ѝ бяха разкъсани. Тя падна на мръсния под. Нейният преследвач се обърна с фучене към натрапниците и посегна към меча си.

— Голан! — извика Мат. — Стреляй!

Голан реагира с прецизността на снайперист. Арбалетът му трепна. Зънг! Стрелата изсвири във въздуха и улучи гърдите на забуления, но не проникна достатъчно дълбоко. Това почти не затрудни движенията на облечения в кожи мъж. Острието на меча му вече свистеше във въздуха.

Голан избълва някакво проклетие, постави следващата стрела и я изстреля. Тя се заби в бедрото на звяра.

Мат използва момента, сграбчи Рива за рамото и я издърпа от опасната зона. Голан поставяше вече трета стрела в оръжието си.

Забуленият се обърна да побегне и така стрелата улучи гърба му. Този път изчезна почти изцяло в тялото на носфера. Фигурата нададе

нещо като гъргорене, направи още няколко крачки и тогава се стовари на пода.

— Маддракс? — Рива скочи към него като дете и уви ръце около врата му. — В името на Вудан, как се радвам да те видя! Избухна в плач. — Ах, тук е ужасно! Искях да избягам, но... Посочи лежащата на пода фигура. — Могат да подушват хората! — Посочи шията си. — Искаше да ме ухапе!

Мат внимателно отстрани ръцете ѝ от себе си.

— Разкажи какво видяла — каза той. — Къде други затворници?

Рива му разказа всичко от начало до край. Спяла в дома на родителите си, когато я събудило някакво дрънчене. Скочила от леглото, за да погледне през прозореца. Тогава някой я сграбчил и с нея скочил надолу по стълбището. Видяла майка си да лежи безжизнена на пода, а баща ѝ избягал от дома. Един от забулените го преследвал.

Тогава Рива загубила съзнание. Когато се събудила, някой я носел през мрачни коридори. Станало ѝ ясно, че се намира в крепостта. Озовала се в тъмница.

— Там бях една нощ и един ден. После поискаха да ме отведат горе. Тогава избягах. — Нервите ѝ не издържаха. Започна неудържимо да хлипа. — Тук има и един човек. Видях го. Мисля, че той управлява носферите. — Тя закри лицето си с ръце.

— Човек ли? — попита Мат изненадано. Погледна Голан. — Какво означава това?

— Носфрите не са хора — каза Голан.

— Не са ли хора? — повтори Мат като ехо. — А какво са тогава? Голан се изчерви.

— Аз... не знам. — Преглътна нервно, после посочи пода. Някои говорят, че идвали от гълбините. От подземния свят.

— Трябва да се махаме оттук! — настоя Рива. — Ще ме търсят!

Мат хвърли един поглед към Голан. И двамата знаеха, че им остава един-единствен изход — през трупа на забуления по едно стълбище нагоре. От другата страна ги очакваше гигантският охлюв.

Мат обхвана с ръка раменете на Рива и я затегли със себе си. Голан ги следваше по петите.

Доста време вървяха необезпокоявани. По извита стълба се изкачиха два или три етажа нагоре, докато стигнаха до някакъв прозорец. Когато Мат погледна през него, на намиращия се под тях

двор съгледа неколцина носфери, които стояха около пращящ огън и се грееха. Изглежда на тези типове постоянно им беше студено. Не се виждаше никоя от жертвите им.

— Могат да ни надушат — прошепна възбудено Рива. В името на Вудан, трябва да излезем оттук!

— Не можем да се промъкнем покрай чудовището — каза Голан и посочи стълбището надолу. — То пази на вратата.

Рива изтръпна.

— Какво чудовище?

Мат му хвърли сърдит поглед. Не беше необходимо допълнително да се наплашва момичето.

— Някакъв вид охлюв — каза той. — Но не се безпокой, ние сме му преградили пътя.

Не се създаде впечатление, че думите му са успокоили Рива. Но сега това беше най-малката му грижа. По-голямо предимство имаха първо затворниците, а с тях и Аруула, а после — да се намери път за бягство от крепостта.

— Нататък! — изкомандва той.

Сега в двора се чуваха команди. Отдръпнаха се от прозореца и продължиха да се изкачват по стълбището, докато стигнаха до някакъв таван — огромно помещение, в което бяха натрупани всякакви вехтории. Мат потърси с присвити очи някаква капандура. Накрая откри една. Трябваше да стъпи на един сандък, за да я отвори.

Докъдето стигаше поглед, се простираха плоски покриви. Мат се изтегли нагоре и огледа внимателно за стражи, но такива не откри.

— Не се страхувай, Рива — прошепна той през прозорчето и протегна ръката си към нея.

Рива се подчини. Трепереше от страх, но го направи. Голан я последва. Първо подаде на Мат арбалета си и тогава се покатери.

Духаше студен вятър. Дъждът беше престанал. На небето се показаха безоблачни места. Мат наблюдаваше блещукация небесен свод и си мислеше за Аруула. Не можеше да напусне крепостта, преди да я е намерил! Освен това при затворниците беше и годеницата на Голан. Мат се учудваше, че придружителят му не я е споменал отново... Та нали тя беше причината да се промъкне в крепостта.

Вървяха на изток, далеч от страната, под която се намираще каналната шахта, и с всяка крачка у Мат се засилваше чувството, че

изоставя спътницата си в беда.

Дилемата му нямаше да продължи дълго. След около двайсет метра подът под тях рязко поддаде! Мат успя единствено да потисне вика си, после през появилата се дупка се понесе в черната като нощта бездна, някъде си удари главата и загуби съзнание.

Луната беше ниско и хвърляше сенките на дърветата над жълтокафявите води на Олания. Някаква готова да хвърли яйцата си муха с жужене правеше кръгове над блатясалата река. Насекомото беше дълго един лакът и острият му поглед претърсваше околността. Искаше да открие топла мърша, та после ларвите да могат да се хранят с нея.

Даман стоеше на прозореца и разтриваше болящия го череп. Последниците от мълнията го измъчваха, когато от най-горния етаж на крепостта наблюдаваше флеггето и потръпна, когато прелетя към брега на мочурливата река. Беше съгледала мъртъв млад тарак, над който се беше надвесил триметров андрон. Но флеггетата стояха по-ниско от андроните, тъй като челюстите им не можеха да проникнат през хитиновата им черупка.

Освен това бяха глупави. Когато понечи да кацне върху тарака, огромната летяща мравка се надигна и отхапа главата на гигантската муха.

Даман въздъхна. Чувстваше се някак си сроден с насекомото.

Благодарение на бащиното си наследство, което се простираше над Милан и околността, през целия си живот имаше достатъчно за лапане. Но откакто на това място започна да вилнее чумата по герулите, всичко се промени. Повече от половината му хора бяха постоянно на път, за да ловят плячка в други райони, а последвалото преди повече от две луни поемане на властта от Якобо също не допринесе за доброто му здраве. Якобо не пропускаше възможност да го унижи пред народа му със своята страшна светкавица.

Беше го превърнал в прост лакей. И то само затова, че разчиташе на познанията му. Но междувременно наред с езика на миланите Якобо овладя толкова добре ужасно трудния говор на носферите, че можеше да общува с поданиците му.

Макар и засега Даман все още да предаваше заповедите му понататък, все някога щеше да настъпи моментът, когато Якобо нямаше

да има повече нужда от него дори и за това. Или щеше да му стане твърде досаден.

Чуждият владетел учеше бързо, доста бързо. Бе дошъл от ледовития Север, от страната под планините, в която обитаваха най-ужасните богове. Вероятно беше техен пратеник и плановите му не се виждаха много безопасни на Даман.

Бе въвел нови обичаи: носферите трябваше да носят на качулките си така наречените цифри, за да можел Якобо да ги различава. Преди воините на Даман ходеха на лов за милани само в кризисни времена, когато плячката от герули беше слаба. Сега Якобо нареди жителите на града да се докарват с десетки в крепостта, за да ги продава като роби.

Освен това разпрати куриери във всички посоки да купуват от други племена редки есенции, които уж му били необходими, за да подобри расата на народа си. Беше оповестил, че вече на никого нямало да се налага да умира от малокръвие, когато с помощта на тези билки успеел да произведе някакъв си серум — какъвто ще да е.

Както изглеждаше, имал е късмет. Едва преди четири дни се завърна куриер от студената Суица и съобщи, че един от планинските народи се съгласил да търгува: Предлагали да разменят търсените есенции срещу петдесет роби, половината, от които трябвало да бъдат здрави моми.

Целите на Якобо не бяха съвсем ясни на Даман. Не разбираше какво имаше предвид онзи с това подобряване. Не разбираше, също и защо Якобо вярва, че някакво си вълшебно питие може да създаде прамайка, чиито деца никога нямало да умират. Знаеше само едно: че пречи на Якобо. Щеше да мине по пътя на всички, които ставаха за ядене. А нямаше никакво желание за това.

Бе поел Милан от своя баща, както си беше обичаят. Баща му бе наследил града и жителите му от своя баща, както този преди това от своя и така нататък — дванайсет поколения след катастрофата, когато огнетният гняв на боговете се беше стоварил над света.

Преди две и половина луни по време на един набег за плячка в планините воините на Даман бяха намерили Якобо в гнездо на герули. Там се беше приземил при пътуването си до човеците. Воините добре си похапнали в котилото на герулите и после се нахвърлили върху Якобо, без да подозират, че е пратеник на мрачните богове.

Укротил ги със светкавици, които излизали от ръката му и им причинявали страшни болки. Били принудени да му се покорят и го довели в крепостта. Оттогава той беше силният мъж и обещавахе на всички вечен живот. Със силата на божествените си светкавици смаза съпротивата на отделните хора. Сега вече никой не дръзваше да му противоречи. Също и Даман, който след последното наказание можеше да се смята късметлия, че въобще е останал жив.

Но още за колко време — за разлика от флеггето, която току що бе заплатила глупостта си със собствения си живот. Даман наблюдаваше и го побиваха студени тръпки, когато тя, наполовина в пастта на андрона, изсипа готовото си за създаване на поколение тяло върху мършата на тарака. Лепкавите ѝ яйца бяха деликатес не само за чудовището с хитиновата черупка.

Даман отвърна очи от мъртвото насекомо и зарея поглед над кулите на стария град. От преданията знаеше, че преди катастрофата се е наричал Милиано. Намираше се в някаква северна провинция на загиналото царство Италия.

От блясъка на мегаполиса освен мраморната катедрала, домовете на божествата и Театъра, в който някога владетелите слушали пронизителни пения, не беше останало нищо друго. Тук-там стърчаха кухи кули със зеещи отвори на прозорците.

Кух като кулите се чувстваше и Даман, който отдавна не разполагаше с никаква власт.

Трябваше да предприеме нещо. Трябваше да свали Якобо. В момент, когато беше непредпазлив. Например когато се бореше срещу невидимите демони. Когато въртеше очи и говореше на неразбираемия език, приписван на пратениците на мрачните богове.

Но сам трябваше да го спре. Вече не можеше да се довери на поданиците си. Обещанията на Якобо да ги дари с вечен живот ги бяха направили колебливи. С подозрение следяха всяка стъпка, която Даман правеше. Якобо беше техният спасител.

Даман се заразхожда наоколо. Погледът му се плъзна по бедното му жилище и се спря върху многото ножове, окачени на стената в кожени кании.

Забрави мъртвата флегге и ненаситния андрон и се промъкна до оръжията безшумно като тарак. Лъскавата стомана беше прастара.

Остриетата бяха назъбени, но удобни за държане. Взе един средно голям нож и го изпробва колко е остър.

Да, добре. Представяше си как ножът се забива във врата на Якобо, вече дори чуваше хрущенето, което щеше да последва, когато се завърти в месото му.

Духът му беше изпълнен с омраза. Беше твърдо решен да се бори за наследството си.

*He's a real nowhere man,
sitting in his nowhere land,
making all his nowhere plans for nobody...^[1]*

Командир Матю Дракс от месеци не беше слушал гласа на Джон Ленън, затова се изненада, че тази сутрин го събуди. Отвори едно око, за да прониже с поглед будилника. Но нямаше никакъв будилник. Не лежеше и в леглото си във въздушната база в Къопеник, а на пода на вонящо, препълнено с мръсотия и леденостудено помещение.

Над него се беше надвесила космата фигура, която категорично не беше Джон Ленън. Ако човекът въобще някога се е занимавал с музика, вероятно е било при Прити Тингс. Този тип изглеждаше като Вив Принс. До него беше коленичила Рива, дъщерята на Тооно. Двамата изглеждаха пребледнели и уплашени.

— Маддракс? — прошепна тихо Голан.

Изведнъж си спомни всичко. Опипа пулсиращия си череп. През един прозорец навлизаше сива светлина. Изглежда се развиделяваше.

— Колко време бях в безсъзнание? — попита на английски и когато Голан го погледна безпомощно, доколкото успя, повтори въпроса на езика на странстващите народи.

Лицето на Голан не се проясни кой знае колко.

— В безсъзнание ли? — прошепна той.

— В несвяст.

Но естествено храброто момче от село нямаше представа за часовете на денонощието. Мат се отказа. Прецени, че е лежал в безсъзнание около четири часа, ако не и повече.

На тавана имаше дупка. За щастие се намираше плътно до края на обкованата с безброй летви стена, така че по нея бяха успяли да

слязат Голан и Рива. Намираще се в някаква стая.

„Е, не е като в хотел «Валдорф-Астория», но се понася.“

За щастие обитателят ѝ, изглежда, е бил на пост. Може би е взел участие и в някаква експедиция на кръвопийците. Във всеки случай не можеха да останат тук.

— Разузнах наоколо — каза Голан и посочи с арбалета си към пода. — Тук има много празни помещения. Остави арбалета и простря ръце, за да покаже на Мат колко големи са помещенията.

Матю беше впечатлен.

— А отдолу има изби — продължи Голан. — Големи изби...

— Огромни изби ли? — попита Мат.

— По-скоро със средна големина — отвърна Голан. Тогава очите му просветнаха. — Но намерих изход, който се свързва с голямата шахта, където бяхме в самото начало. — Беше направо ентузиазизиран. — Не там, където е охлювът. В обратната посока.

— Чудесно — каза Мат. — Тогава ние върви сега там и промъкваме се на открито. Трябва заведем Рива при баща ѝ.

— Още ли е жив? — рече Рива зарадвана. — Слава на Вудан!

Прибраха оръжията си и тръгнаха. Голан вървеше отпред.

В коридора пред вратата на жилището стената беше пробита към съседната сграда и както Мат видя със собствените си очи и чу от устата на Голан, очевидно цялата крепост се състоеше от жилищни и търговски сгради.

Малко след това прекосиха мраморната зала на някаква банка. На ръждясалата врата на трезора беше гравирани надписът „Банко национале“. Беше широко разтворена. Трезорът служеше за складово помещение. В него бяха натрупани чували, сандъци и пластмасови бутилки.

Минаха също и през някогашна градска библиотека, както Мат прецени по ценните от културна гледна точка стенописи. Натрупаните тук в по-раншни времена книги навярно са послужили за паленето на огън по време на продължилата столетия зима, последвала сблъсъка с кометата, защото металните стелажи бяха празни.

Колкото по-нататък вървяха, толкова по-ясно ставаше, че всичките етажи на сградите от блока на крепостта са свързани един с друг. Образуваха огромен лабиринт, в който човек можеше чудесно да се промъкне, без да го забележат. Мат реши твърдо след предаването

на Рива веднага да се върне тук с Голан и да потърси Аруула и годеницата на своя придружител. Може би щеше да подтикне и Гесеин да се присъедини към тях. След смъртта на съпругата си сигурно щеше да поиска да си отмъсти на носферите.

Малко преди стълбището към избата, което според Голан се свързвало с шахтата на канала, пред тях се дочуха стъпки. Мат бързо отвори някаква врата към библиотечните помещения и подтикна Рива да влезе вътре. Голан ги следваше по петите.

Мат не се изненада, когато видя мраморен олтар. Помещението беше осветено от безброй насмолени факли на стените. Намираха се в древна тържествена зала на библиотеката. Отляво на вратата висеше прояден от молци тежък ковчег. Мат хвърли един поглед зад него и установи, че предназначението му е да отделя силно повредената част на залата от останалата.

Трябваше да побързат, стъпките се приближаваха. Мат избута Рива пред себе си и кимна към Голан. След секунди изчезнаха зад ковчегора и затаиха дъх.

Колкото повече Даман наближаваше Залата на кръвта, толкова повече се потеше, защото си мислеше, че Якобо и другите ще се досетят за намерението му да извърши убийство.

С пулсиращи слепоочия следваше останалите. Отрядът влезе с твърда крачка в залата и застана пред олтара. Тук беше се събрала само малка част от поданиците, защото повечето бяха на лов, а другата част охраняваше крепостта. Присъстващите започнаха да си шушукат, когато видяха да идва Даман.

„Дните ми са преброени.“

Освен него пред мраморния олтар стояха още десет фигури. Навсякъде горяха факли, които изпълваха залата с призрачна светлина. Барабанист започна приглушено тремоло. Встъпи и писклива флейта.

Сърцето на Даман щеше да изскочи от гърдите му. Изпитваше почти панически страх. Да не би този ден да е днес? Ако Якобо го лишеше от милостта си, животът му нямаше да струва и пукнат грош.

Барабанът загърмя по-силно. Портата към съседната стая се отвори и Якобо се появи в обкръжението на своите ученици. Носеше черно расо и беше дръпнал качулката ниско над челото си. На корема му беше завързан шнур, на който беше прикрепена страховитата му светкавица.

Носферите сведоха глави. Извисилото се до кресчендо пеене се усили. За да не бъде изобличен, Даман правеше същото като другите. Наведе глава и замънка подчертано пламенно свещените формули, които величаеха Якобо и неговите мрачни богове.

Якобо стигна до олтара. Вдигна ръце и с този жест наистина заприлича на мрачен бог.

— Събрали сме се — прозвуча твърде високият му, неблагозвучен глас, — за да накажем един предател в нашите редици!

Множеството ужасено простена, а Даман почти получи сърдечен инфаркт. Да не би да са го открили? Да не би Якобо да е прочел мислите му?

— Трябва да решите каква участ заслужава този мерзавец, който при последния и предпоследния набег е успял да ни измами.

Даман въздъхна. Явно нямаха предвид него, защото не участва и в двата грабителски похода. Даман имаше чувството, че го гледат особено подозрително. Почти не смееше да си поеме дъх.

— Името на предателя — продължи Якобо с наслаждение е...
Номер 28!

Номер 28, жена, стоеше в непосредствена близост до Даман и веднага нададе уплашен писък. Отдръпна се назад, но двама други незабавно се озоваха до нея и я сграбчиха за раменете.

— Не съм предател! — извика Номер 28. Високите зидове на Залата на кръвта отвърнаха с тройно ехо на гласа ѝ. Съпротивляваше се на своите пазачи, но те я държаха здраво.

Якобо се приближи до края на фундамента на олтара. Скочи долу и пристъпи към Номер 28.

— Отричаш ли?

На кръвопийцата ѝ се подкосиха краката, сякаш някой я беше настъпил по коленните ямки.

— Някой разпространява лъжи за мен! — извика тя пискливо и уплашено.

— Мълчи! — Якобо направи властно движение с ръката си. Другите образуваха кръг около Номер 28. На Даман не му оставаше нищо друго, освен да се присъедини към множеството.

— Да излязат свидетелите! — извика Якобо.

Номер 15 и Номер 12 пристъпиха напред.

— Говорете! — просъска Якобо и посочи Номер 28, чиито очи под маската на главата ѝ проблясваха като у луда. — Разкажете какво сте видели!

— Когато напуснах хана с моята плячка — каза Номер 15 с глас на доносник, който отгоре на всичко се гордее с подлото си дело, — видях, че Номер 28 се наведе над жената на ханджията и ѝ изпи кръвта.

— А аз — обади се Номер 12-я видях да прави същото с жената на един ловец предната нощ!

Даман преглътна. Какво ужасно престъпление! Никой нямаше право да убива хора, за да се наслади сам на кръвта им! Кръвта на хората принадлежеше на цялото племе!

Съобразно с това беше и реакцията. Всички изкрещяха възмутено. Номер 28, която изслуша показанията на свидетелите с широко отворени очи, се строполи и изкрещя:

— Бях настървена на кръв! Бях настървена на кръв! Не можех да постъпя другояче!

Присъдата беше неоспорима. Номер 28 бе измамила племето. Бе консумирала сама кръвта и бе убила двама човеци. Алчността и необуздаността представляваха опасност за съществуването на племето.

Трябваше да изпият кръвта ѝ. Така повеляваше традицията.

Когато носферите свалиха маските си и се наведоха над своята сестра, Мат го побиха студени тръпки. За пръв път видя кръвопийците без техните маски. Не беше очаквал да зърне такива ужасно бледни, полуразкапани мутри. Подобно на тях изглеждаше онзи дълбоко замразен ловец, когото бяха открили в началото на 90-те години в Йоцталския дял на Алпите.

Рива, която стоеше разтреперана зад Мат, за щастие не можеше да види потръпващия вързоп, който се извиваше на олтара под зъбите на кръвопийците. Лицето на Голан, напротив, бе придобило въззелен оттенък. Мъчеше се да не повърне на самото място.

Мат наблюдаваше хлътналите физиономии на фигурите, които изсмукаха кръвта на жертвата си по всички правила на изкуството. Макар и да не разбираше дискусията им на прациящия език на носферите, но тази Номер 28 се беше провинила в нещо, за което се

даваше смъртна присъда. И на Мат му беше много зле, но духът му беше бодър и той си каза, че сега е удобният момент да се омитат.

Същевременно, изпълнен със страх, се запита дали и Аруула я заплашва същата участ, или вече я е сполетяла. Но може би беше най-добре да отхвърли тази мисъл настрана, за да не се отчае напълно.

Даде знак на Голан, чието лице беше позеленяло и който целият трепереше. Голан слабо кимна. Мат хвърли въпросителен поглед към Рива и посочи вратата. Тя го разбра. Голан зае позиция в края на ковъора и леко го дръпна настрана. С един скок Мат се озова до вратата, безшумно я отвори и заедно с Рива се измъкнаха навън. След секунда ги последва и Голан. Дръпнаха вратата зад себе си и си плюха на петите.

Коридори. Коридори. Коридори. Не спряха нито веднъж, докато не стигнаха до един изход към двора. И отново имаха късмет. Изглежда, всичките налични в крепостта носфери се намираха в залата. Само стражите бяха все още при портата.

Но те не очакваха нападение откъм тази страна на крепостта си. Мат и Голан се промъкнаха откъм гърба им, разбраха се с бърз поглед и стовариха едновременно два камъка върху покритите с качулки черепи на носферите. Без да издадат нито звук, кръвопийците се свлякоха на земята. Метнаха на гърбовете си необичайно леките тела и ги замъкнаха до най-близката руина, където ги скриха между отломките.

До гората беше още далеч. Тримата претичваха през изоставени улици, винаги стремейки се да се придържат към най-тъмните сенки на руините, та никой да не ги забележи.

Най-сетне стигнаха до открита местност.

Нощта беше хладна и ясна. Звездите, големи и трепкащи, изглеждаха толкова близки, че на Мат му се стори, че може да ги докосне с ръка. Луната се намираше ниско над хоризонта, подобно на тънък, полегнал на гръб сърп. На дълги, раздалечени една от друга формации покрай тях минаваха прелитащите от юг птичи ята.

Под една разкъсана от бурята, изкривена ела Мат спря и хвана рамото на Рива, която вървеше до него.

— Трябва да се връщам — каза. — Оттук недалеч до село. Върви сама. Аз трябва освободи моя спътница.

Рива отначало се възпротиви и не искаше да го пусне да тръгне, но накрая видя, че Маддракс не можеше да постъпи другояче. Не успяха да я отклонят от намерението ѝ да им изпрати помощ. Така че Мат ѝ обясни пътя през канализацията не и без да ѝ съобщи за чудовищния охлюв.

— Ако твой баща и Гесеин иска дойде на помощ, трябва бъдат добре въоръжени — внуши ѝ настойчиво той.

Голан сложи ръка на рамото му.

— Идвам с теб — заяви той и след известна пауза допълни: И моята спътница също е някъде там в крепостта и очаква помощ. Да побързаме; докато не са усетили, че пазачите липсват.

Рива забърза към селото, а Мат и Голан се върнаха обратно към жилищния блок. От бягството им беше минал малко повече от час. Трябваше да имат предвид, че носферите са в състояние на тревога и навсякъде ще търсят изчезналите стражи.

Но очевидно отсъствието им не беше открито. Мат и придружителят му незабелязано се вмъкнаха във вътрешния двор.

Този път минаха през друг вход в сградата. Голан откри едно водещо надолу стълбище, по което бързо слязоха. В края му стигнаха до врата, която, в противоположност на повечето си посестрими, изглеждаше добре поддържана. Върху нея Мат откри избледнял символ за високо напрежение.

Озоваха се в помещение около двайсет квадратни метра, от което водеше друга врата и по чиито стени бяха окачени сивите кутии на изгърмели монитори. Останките от командни възли, огромни бобини, електрически табла и компютри подсказаха на Мат, че се намират в генераторна зала. Но не всичко тук се беше разпаднало!

Отначало Мат помисли, че се е заблудил, когато забележа движение по някои от индикаторите. Но категорично беше така — части от съоръженията работеха! От целия технически скрап някой беше скърпил един функциониращ генератор за електрически ток! Което пък обясняваше електрическото осветление около блока.

„Но кой, по дяволите, можеше...“

Мат не успя да довърши мисълта си.

Когато Голан отвори вратата към съседната стая, пред него застана някакъв носфер, сякаш изникнал от земята. Върху маската му беше изписано челото 31. Голан вдигна арбалета, но Номер 31 беше

по-бърз. Сграбчи дясната ръка на младия мъж, изви я и Мат чу ужасното изпукване.

Голан извика сподавено. Изпусна арбалета от ръцете си, самият той се стовари на колене. Кръвопиецът измъкна меча си от колана и го вдигна, за да разцепи черепа на Голан.

Очевидно до този момент не беше забелязал Мат. Затова щеше да му е последното, което щеше да види през живота си.

Мат изскочи в зрителното му поле с вдигнат в ръката нож. Главата на носфера подскочи. Около устата му се очерта учудване. С този израз на лице отиде в смъртта си, когато армейският нож на Матю се заби до дръжката в челото му.

Номер 31 се блъсна с хъркане в Голан и се стовари на пода. Голан болезнено изстена, когато онзи при падането си докосна ръката му.

С един скок Мат се озова до него. Коленичи до бойния си другар.
— Какво стана?

Голан беше мъртвешки блед.

— Изкълчи ми рамото...

Мат тихо изруга. Само това им липсваше. Нямаше и най-бегла представа какво трябва да направи, за да намести рамото. В тези неща беше безпомощен като дете. А за бърз курс по медицина беше твърде късно, защото бе пропуснал последния срок още преди няколко столетия...

Въпреки това се опита — и бързо изостави работата, когато Голан измъчено изкрещя. Проклетата гадория!

— Чуй, Голан — каза Мат. — Не мога да ти помогна. А с травмата не можеш да продължиш нататък. — Помогна му да стане. — Иди в селото. Там някой може да ти помогне.

— Отивам без желание — каза Голан с преbledняло лице. Но имаш право. Така само ще съм ти в тежест. — Погледна Мат. — Но ще се върна. Разчитай на мен.

Мат го потупа по здравето рамо.

— Знаем. Ти си храбър момък.

Голан още веднъж кимна и потегли по обратния път. Когато стъпките му по стълбището нагоре заглъхнаха, Мат се обърна към мъртвия Номер 31. Приклепна до фигурата, измъкна ножа, по който почти не беше полепнала кръв, и свали кожената маска. Когато съзря

лицето на кръвопиеца, което изглеждаше като полуразложено, трябваше да се съдържи да не избълва последния си обяд.

Помъчи се да не се вглежда много, докато разсъбличаше мъртвия.

Както установи, гръдната черупка беше от хитин като при андроните. Някаква примитивна защитна жилетка. Значи затова стрелите проникваха само до няколко сантиметра.

Мат се изхлузи от дрехите си, натрупа ги в едно покрито с пластмаса стенно шкафче и навлече нещата на носфера.

Когато постави маската на главата си, в първия момент си помисли, че ще се задуши, но след известно време свикна с нея. Най не му харесваше, че нямаше къде да скрие снаряжението си — облеклото беше твърде тясно за тази цел. Можеше да разчита единствено на предположението, че в тази дегизировка няма да му е нужно. И така, той набути пистолета, бинокъла и ножа също в шкафчето, препаса меча на убития и тръгна.

Изкачи се по някакво стълбище, мина без проблеми из крепостта и се запозна с мястото. При това се стараше по възможност да избягва другите носфери.

По едно време се озова в помещение, заето с железни стелажи и леко ръждясали инструменти. Останки от мотоциклети бяха наредени до стената. Във всеки случай в първия момент Мат си помисли, че става дума за скрап.

После разбра, че машините просто не бяха напълно готови. Тук някой от стари части сглобяваше работещи мотоциклети! Същият ли, който беше привел в изправност генераторната зала?

По стелажите бяха натрупани пластмасови туби за бензин, а зад едно стъкло до тях бяха закачени листа от календар на „Пирели“ от 2012 година: снимки на дългокраки блондинки, на които държаха всички запалени по мотоциклетите и автомобилите. Днешните мотористи вероятно държаха много повече на сънните артерии на блондинките...

Сега поне Мат знаеше откъде идват машините, с които носферите се придвижваха.

Когато отиде до един открит отвор за прозорец, Мат надзърна към вътрешния двор. Изглеждаше пуст както и преди. А и в коридорите срещна малцина кръвопийци. Запита се дали крепостта не

се охранява само от крайно необходимия за целта гарнизон, а пък болшинството кръвопийци са на грабителски набег в околността. Ако предположението му беше вярно, положението беше благоприятно за него.

След като прекоси много голи помещения, зад някаква дебела завеса пред врата се натъкна на част от стената, която, изглежда, беше обитавана, защото долови сподавени гласове. Мат се приближи още повече и се послуша.

Разговорът, който се водеше на езика на миланите, беше между двама мъже, единият от които се казваше Даман, а другият — Якобо. Гласът на Даман звучеше страхливо и треперливо, гласът на другия беше с характерна тоналност. Като че ли използваше някакъв чужд нему говор. Звучеше властно и избухливо и се стори на Мат някак познат. Но дори когато нарочно се концентрира върху него, не успя да го идентифицира.

След една минута наистина му стана ясно, че не Даман както твърдеше Голан — е господарят на крепостта, а този Якобо. Разговорът се въртеше около търговците на роби от „Суица“ — Швейцария? — които скоро щяха да пристигнат.

Якобо искаше да размени пленниците на крепостта срещу доставката на редки есенции, от които спешно се нуждаел. Даман възразяваше с аргумента, че за племето е зле да пусне жертвите да си отидат, защото носферите имали нужда да заситят жаждата си за кръв. Якобо заглуши думите му с ръмжене в пристъп на лудост.

— Тези есенции са ми необходими за собственото ви благо! изкрещя той и с някакъв предмет удари в дърво, та се разлетяха трески. — Само чрез тях мога да ви въведа във вашето истинско предопределение!

Засега Мат беше чул достатъчно. Отвлечените — следователно и Аруула — щяха да бъдат продадени в робство! Не биваше да допусне това. Трябваше да намери хората и да ги освободи, преди тази делегация да е пристигнала. Безшумно се оттегли назад, по друго стълбище слезе надолу и стигна до избите на някакво крило от сградите. Но многобройните помещения тук бяха без изключение празни.

Вече искаше да се връща, тогава долови някакъв стържещ шум откъм дълбочината на избата. Незабавно спря и задържа дъх, но звукът

не се повтори. Дали се беше заблудил, или там имаше някаква гадина — което при размерите на тукашните насекоми не би било никакво облекчение?

Мат тъкмо искаше да се отпрати към стълбището, тогава дочу втори шум. Някакво жужене във въздуха! Мат се стресна, опита се да го локализира, но беше твърде късно.

Нещо се трясна в главата му.

И за втори път през тази нощ изгуби съзнание.

---

[1] Той е безличен човек от никъде, стои си на своята ничия земя и прави никакви планове за никого... (англ.) — Бел. прев. ↑

Мат се събуди.

Разтърси замаяно глава и веднага спря, когато остра болка прониза черепа му. Огледа се с полуотворени очи. Намираше се в голо помещение, на чийто под бяха разхвърляни стари, изгнили парцали. Влагата се беше погрижила по тях да поникнат гъби.

Едва сега разбра, че му бяха свалили маската. Значи онзи, без значение кой е, знаеше, че той не е носфер. Дали това в крайна сметка щеше да се окаже добро или зло, Мат трябваше да поизчака. Стана, за да проучи лишеното от прозорци помещение. Желязната врата — единственият изход — беше покрита с ръжда, но беше стабилна. Стените бяха покрити с драсканици на италиански език. Мат не хранеше никаква надежда. Вероятно това бяха свидетелства от цивилизацията отпреди стотици години.

Тогавя вратата изскърца. Мат се отдръпна назад и зае нападателна поза. Нямах да се предаде без борба!

Влезе мъж с чорлава коса и запалена факла в ръка. Носеше червена лента на челото си. Червеникавожълтата светлина му придаваше някакъв демоничен вид. Зад него протягаха шии десетина обесници.

Мат си пое дъх. Все пак не бяха носфери.

— Кой си ти? — попита факлоносецът. Беше широк в кръста, носеше ботуши от мека кожа и беше облечен в кожи от герули. За Бобо ли работиш? Сам ли дойде? — Говореше на същия диалект като този на ордата на Аруула, затова Мат успяваше доста добре да го разбере. Това пък от своя страна означаваше, че не е от Милан.

Мат огледа физиономииите с разкривени зъби.

— Наричат ме Маддракс — отвърна той. — Не познавам никакъв Бобо. Не работя за никого. Търся моята спътница.

Мъжът с факлата широко се ухили.

— Това вече ни го разказа и Голан — рече той.

— Ти познаваш Голан? — Мат се обнадежди.

Твърде рано. Чорлавата грива му нанесе удар в гърдите.

— Голан знае само това, което ти си му разказал — изръмжа той. — Хайде, говори! Кой те прати, за да осуетиш нашата сделка с носферите?

Сделка? Каква сделка? Мат си спомни разговора, който беше подслушал между Якобо и Даман. Дали това не бяха очакваните от

Суица мъже? Но тогава защо познаваха Голан?

Мат се изправи пред Чорлавата грива. Сега беше важно да покаже сила.

— Аз не тук да правя търговия — каза с наблягане. — Носфера отвлича моя спътница Аруула. Аз нея освободя.

Мъжът с превръзката на челото се обърна.

— Голан?

На рамката на вратата нещо се раздвижи. Голан пристъпи. Рамото му очевидно отново беше наместено. Мат и не предполагаше, че това го е направил някой от селото на хълма. Беше минало твърде малко време, за да може Голан да измине пътя дотам и обратно.

— Ти не си милани — предположи Матю. Онова, което преди това беше забелязал несъзнателно, сега придобиваше смисъл. Не си тук, за да освободиш годеницата си.

Голан кимна. Изглеждаше някак си гузен. Посочи мъжа с факлата.

— Рейто ме прати.

— Защо?

— Той е отличен шпионин — отвърна Рейто вместо Голан. Ние сме тук, за да осъществим сделка с господаря на носферите. — Той тихо се изкиска, а придружителите му реагираха с оглушителен смях.

Бинго! Това бяха хората от Суица!

— За каква сделка става дума? — хвана се за думите му Мат, макар и вече да знаеше отговора. Но ако си признаеше това, само щеше да събуди подозрението на отряда.

— За редки екстракти от билки, които растат само в нашите земи — отвърна Рейто. — И за роби.

— Разбирам.

— Нищо не разбираш — отвърна Рейто заплашително. — Не обичаме кръвопийци, които се шляят из планините и ловуват нашата плячка. Нямаме дори и най-малко желание отгоре на всичко и да им плащаме на тези зверове. И така изпратихме Голан. Трябваше да разузнае дали е възможно да се проникне незабелязано в крепостта и робите да се откраднат.

— Хитър план — каза Мат, за да погъделичка самочувствието му. За съжаление без успех.

— Такъв е наистина — каза Рейто. — Но в него се включва и това, никой, който не принадлежи към нашата орда, не бива да знае за него. — Въздъхна. — И затова сега трябва да те убием.

— Рейто... — Голан пристъпи още крачка напред. — Маддракс ми спаси живота... — Разказа им за срещата с Номер 31, който му беше изкълчил рамото.

— Освен това — трескаво допълни Мат — съм единственият, който е разучил крепостта! Мога да помогна да се откраднат робите — ако ми оставите Аруула.

Макар и да не му беше много по сърце да гледа как селяните изчезват с керван роби в планинската пустош: всяка участ щеше да е за тях по-добра, отколкото да свършат тук като храна на вампирите.

— Е, добре. — Рейто тикна в ръката на Матю отнетата му кожена маска. — Ще ти се доверя. Намери мястото, където се намират робите. Тогава се върни тук. Ако ме измамиш, ще се молиш смъртта ти да е бърза!

Повече приказки бяха излишни. Мат си надяна маската върху главата. По знак на Рейто един от обесниците пристъпи и му подаде меча, който някога принадлежеше на Номер 31.

Матю тръгна.

Когато изчезна зад най-близкия ъгъл на коридора, Рейто кимна на Голан и досущ като котка, младият мъж тръгна по следите му.

Когато Мат се промъкваше по един дълъг коридор на третия етаж на крепостта, пред него внезапно се дръпна завеса пред някаква врата. В коридора излезе жена, носфера с Номер 28.

Мат спря посред движението си. Кръвта на Номер 28 не беше ли изсмукана на олтара от братята и сестрите ѝ предишната нощ? Как така беше още жива?

„Те не убиват жертвите си — помисли си ужасен. — Както и селяните не заколват дойните крави.“

Мат стоя в продължение на няколко секунди и вече се страхуваше, че с това е събудил подозрение, но Номер 28 изобщо не го забеляза. С непохватни крачки се обърна наляво и изчезна по стълбището надолу.

Мат въздъхна облекчено, но се запита какво са правили носферите с нея. Тя се държеше като зомбирана. Дали съзнателното ѝ мислене беше елиминирано?

— Ф'тагхн?

Мат се стресна. До него стоеше облечен в кожи мъж, който с дясната си ръка сочеше към мястото, където изчезна Номер 28. Погледна въпросително Мат, на когото потта изби от всички пори.

Как трябваше да реагира? Носферът без съмнение му беше поставил въпрос. Мат се чувстваше, сякаш го беше ритнал кон. Имаше един-единствен изход от това тягостно положение.

Но когато ръката му се плъзна към меча, от другата страна на коридора някой дръпна друга завеса и излязоха още двама забулени — и двете жени.

Ситуацията беше призрачна. Мат стоеше мълчаливо, докато в главата му кръжаха странни мисли.

— Гна'ре д'фаагх? — продължи мъжкият кръвопиец. Очите му се присвиха в тънки цепки. И отново Мат не беше в състояние да отговори.

Изглежда, носферът имаше ужасно предчувствие, че чужд човек се е промъкнал в царството им. Дали бяха открили трупа на онзи тип, когото Голан простреля?

Физиономиите на тримата носфери станаха заплашителни. Няма и секунда по-късно и измъкнаха в синхрон мечовете си. Мат отскочи крачка назад и извади своя от ножницата.

— Чуйте — изръмжа той на родния си език, докато синьозелените му очи мятаха мълнии. — Знам, здравата съм го загазил и вероятно веднага ще ме нарежете на парчета. Но един или двама ще замъкна със себе си!

Забулените мрачно изръмжаха и размениха бързи погледи. Тогава една от жените нададе пронизителен писък, от който Мат разбра, че това е сигналът за нападение. Трите фигури се нахвърлиха върху него с блеснали остриета, а Мат вдигна меча си, за да се отбранява.

Изскачаха искри, когато издрънчаваше стомана върху стомана. Мат още след няколко секунди изпадна в голяма беда. Нямаше никакъв опит с този вид оръжия. Въпреки това искаше по възможност да продаде скъпо живота си. И беше изумен, когато една от носферите му направи предложение.

— Откажи се! — изграчи тя на някаква ужасяващо изкривена версия на езика на миланите. — Предай се, тогава Якобо ще реши какво да прави с теб!

Мат отстъпи още крачка назад и в отговор ѝ нанесе удар по дясната ръка, така че оръжието ѝ с дрънчене се стовари на пода. Светкавично постави крака си върху острието му и го тласна зад себе си. Същевременно отрази един удар на втората жена. Острието издрънка по протежение на меча ѝ, улучи главата ѝ и разцепи кожената маска. Мат видя лицето ѝ. Беше като мъртвешки череп, покрит със суха, напукана кожа.

За части от секундата Мат остана като парализиран от видяното. Жената изкрещя и се обърна уплашено с присвит крак. Преди Мат да успее да реагира, един ритник го улучи в корема. Той залитна назад и удари тила си в стената. Незабавно две остриета се озоваха до гърлото му и го обрекоха на неподвижност.

На Мат му се стори, че сърцето му спира да бие, когато една ръка се опря на рамото му. Костеливи пръсти болезнено се впиха в месото му. Бяха студени като лед. Очите на забулените, изглежда, излъчваха аленочервен блясък.

Двама други носфери нахълтаха в коридора с обнажени мечове. Сграбчиха Мат, стовариха го на пода и завързаха ръцете му на гърба. После го повлякоха по стълбището нагоре и го хвърлиха върху изтърган килим в някакво голямо, осветено от огъня на камината помещение.

Мат стискаше зъби. Беше провалил работата! Сега край на всичко. Аруула щеше да свърши в робство. Носферите щяха да се нагостят с кръвта му. И ако с това върволицата от нещастия не свършеше, в полунощ отново щеше да възкръсва от мъртвите, щеше да изпитва ненаситна жажда за кръв и щеше да се страхува от кръстове, чесън и дървени колове.

Да не би нещо да липсваше? Ах да: сребърните куршуми.

— Кой си ти? — изкрещя един забулен, който танцуваше около него като дервиш.

Мат с голямо усилие повдигна глава. Маската на хранителния носеше числото нула. А гласът му се стори познат на Мат някъде го беше чувал. Но не това беше, което в крайна сметка привлече вниманието на Мат.

На колана му висеше мечът на Аруула! Матю би го различил между десетки други. Вероятно този тип знаеше какво е станало с нея!

Другите носфери се бяха наредили до стената и внимателно слушаха разпита. Номер нула вдигна Мат и смъкна маската от лицето му.

— Северен човек? — каза той, когато видя косата на Мат. Изглеждаше като ударен от гръм.

Мат бързо премисли. Не знаеше какви са северните хора, но предположи, че под това Нулата има предвид мъжете от Севера.

Също и Швейцария се намираще на север. Може би носферът предполагаше, че в негово лице вижда някого от мъжете, които очакваха тук. Това можеше да бъде шансът му да обърне всичко към добро.

— Имам тайна мисия — каза той приглушено. — Ако ще говоря, ще е само пред господаря на крепостта. Пред Якобо!

Носферите при вратата изгруктяха и изпръктяха и направиха жестове, които останаха скрити за Мат.

— Якобо си почива — каза Нулата и физиономията му подсказваше, че господарят му в никакъв случай не бива да бъде смущаван. — Аз съм неговият заместник Даман. Ще трябва да се задоволиш с моята компания.

Естествено! На Мат му се отвориха очите. Този тук беше типът, който дискутиреше с Якобо и който беше наруган от него. Отношенията между господар и слуга, изглежда, не бяха от най-добрите. Може би Мат щеше да се възползва и от това обстоятелство...

Аруула гледаше втренчено в трепкащите синьочервени пламъци на огъня. Дебелите цепеници пращяха и пукаха и варварката трябваше да внимава да не се загуби в езичетата на пламъка. Ако искаше някога да избяга от тази крепост, трябваше да остане бдителна, винаги готова да използва и най-малката възможност.

Но шансовете ѝ стояха зле. Уплашените и пронизителни гласове на другите жени и момичета отдавна ѝ дадоха ясно да разбере, че всички тях ги заплашваше съдба, която никому не пожелаваше — може би с изключение само на коварните тараци. Пленниците или бяха като парализирани от страх, или полупобъркани. Почти всички очакваха, че ще умрат от ужасна смърт.

През повечето време Аруула мислеше за Маддракс, за мъжа със светлите коси, който беше станал неин спътник. Мъжът, който не искаше в негово лице да вижда някакъв бог и който въпреки това беше повече от всеки друг човек, когото досега бе срещала. Много го обичаше. Дали пак някога щеше да го види?

Аруула седна изправено пред огъня в камината, прибра коленете си, обгърна ги с ръце и наведе глава. Това беше позата, която винаги заемаше, когато се заслушваше.

Концентрира се. Известно време не се случи нищо, търсецният ѝ дух блуждаеше безцелно из крепостта. Докосна духовете на някои носфери, но се отдръпна ужасена от дивацината и кръвожадността им. Тогава откри дух, който беше по-различен. Вече се надяваше, че се е натъкнала на Маддракс, но беше принудена да разбере, че до нея достигат мислите на явно болен дух.

Като в завихрена мъгла виждаше облечената в черно фигура на Якобо, който се въргалаше на постелята в разкошно и обзаведено с чужди неща помещение. По челото му бяха избили едри капки пот. Сънищата му предизвикаха главоболието на Аруула. Чувстваше се преследван от огнени очи, които го гледаха втренчено от някакво гнездо на герули. Страхът от лица с демонични черти го разтърсваше до мозъка на костите му. Духът му не желаше да ги вижда и Аруула напълно го разбираше.

И тя съзря очите на чуждите демони и се стресна от отвращение и ужас. Призрачните фигури се кискаха и се приближаваха към нея, защото сега гледаше от перспективата на Якобо. Той закри лицето си с ръце. От високото му легло фигурите го дърпаха в бездната, но изведнъж в ръката му се озова черна пръчка, която извади от дрехата си. Аруула възприе понятието, без да го разбира: „електрошокова палка“.

Пръчката избълва пращящи синьобели светкавици, които улучиха мрачните създания и ги завихриха във въздуха, докато накрая останаха да лежат, потръпвайки на пода.

Фигурите пълзяха, стенойки наоколо. Якобо сви ръце в юмруци и насочи пръчката към тях, така че те заквичаха като страхливи животни. Това, изглежда, харесваше на Якобо, защото внезапно фигурата му се изпъна. Беше разбрал, че има власт над своите мъчители. Изправи се и зае гордата поза на някакъв бог...

Но видението изведнъж избледня. Гнездото на герулите се разпадна. Якобо се събуди! Аруула бързо се отдръпна от духа му, обсебен от нереален страх. Би могъл да я открие.

Едва се беше освободила и долови нови, отдавна познати вибрации. Маддракс беше тук!

Потърси духа му с трескава радост и накрая откри спътника си в компанията на няколко носфери — което отново бързо помрачи радостта ѝ. Очевидно и той беше затворник! Пред него стоеше забулен мъж с нула на челото и го слушаше. Даман, дясната ръка на Якобо!

— Аз съм Голан — казваше Маддракс в този момент. — Шпионин от планините в Суица.

Макар че Аруула не знаеше защо се представя за някой друг, реакцията на маскирания ѝ подсказа, че новината го изплаши. Маддракс съобщаваше на Даман, че е тук, за да шпионира носферите. Орда от Суица под водачеството на някой си Рейто искала да отвлече робите и да убие господаря на крепостта.

Реакцията на Даман спрямо разкритието беше странна. Вместо да накаже Маддракс, отпрати другите носфери от помещението и внимателно заключи вратата зад тях. Тогава се обърна към Маддракс... и му предложи да мине на негова страна и да му помогне в борбата срещу Якобо. Срещу това Маддракс — респективно Голан — трябваше да му гарантира, че Якобо ще бъде убит.

Маддракс заяви, че е съгласен да даде на Якобо фалшива информация за плановете на Рейто, за да го заблуди.

Даман изглеждаше във висша степен зарадван. Въведе пленника си в една стая с меко легло, в която трябваше да изчака събуждането на Якобо.

Аруула още веднъж се отдръпна и поклати глава, за да прогони вътрешното напрежение, което се беше натрупало в мозъка ѝ. Дългото подслушване я беше изтощило. Щеше да изчака известно време, преди да опита отново.

Не разбираше съвсем точно какво става. Едно нещо обаче беше несъмнено — Маддракс беше тук, за да освободи нея, а може би и другите пленници.

Трябваше да му помогне. Не биваше да седи бездейна. Но как?

По едно време вратата към стаята се отвори със силен трясък и откъсна Матю Дракс от просъницата му, в която беше изпаднал. Трима носфери нахлуха вътре. На заден план съзря Даман, който му направи предупредителна физиономия. „Изтърпи всичко, каквото и да става — помисли си Мат, че прочете в това. — Не мога да попрача.“

Не оказа съпротива, когато го сграбчиха и повлякоха със себе си. А и ползата от това щеше да е малка, ако изключим няколко синини и цицини.

Без да му го е казал някой от кръвопийците, знаеше накъде са го помъкнали — при Якобо, господаря на крепостта. По някакъв странен начин Мат се приближаваше с трепет към срещата. Поне щяха да му отговорят на няколко въпроса. От друга страна, това можеше да му струва и животът...

Тогава стигнаха до целта си. Пред Матю се откри великолепно украсена стая. Тъкани материи покриваха стените, кожи с мек косъм — пода. Между тях имаше всякакви технически уреди, но не можеше да се разбере дали вършеха някаква работа, или служеха само за декорация. В центъра на помещението се извисяваше трон. И на него седеше — съобразно стила, загърнат в черна като нощта наметка с качулка — тарторът на тази кървава крепост. Якобо.

Носферите блъснаха Мат на пода пред господаря си. С вързани ръце не успя правилно да се приземи и се стовари болезнено на рамото си. Когато замъгленият му от сълзи поглед отново се проясни, над него заплашително израсна някаква сянка. Матю вдигна глава. Естествено че беше фигурата с черното расо. Търсеше да види лицето на създанието, но то беше скрито зад дългите гънки на качулката.

Тогава фигурата се отдръпна назад с вик на слисване. Чу се гръмовит смях.

В главата на Мат настъпи объркване. По дяволите, кой беше този човек? Защо язвителният му смях му се струваше толкова познат?

— Даман — проехтя властният глас на човека в расото.

— Господарю?

— Това е за лековерието ти!

Мат чу най-напред изплющяването на шамарите, после пращането на електрошокова палка. Последва пронизителен писък, който завърши като скимтене.

Бяха му необходими няколко секунди, за да проумее, че Якобо не бе проговорил нито на езика на миланите, нито на онзи на носферите, а на абсолютно чист английски!

В същия момент нещо в главата на Мат щракна и вече знаеше кой е расоносецът. Онова, което узна, предизвика у него шок, който почти го накара да изгуби свят.

В старото време астрофизикът и лекарят Джейкъб Смайт беше ръководител на астрономическия отдел на американските ВВС. Несдържан и сприхав, външно обаче небиец на очи мъж на около четирийсет години, чиято единствена екстравагантност беше да връзва „на конска опашка“ русата си коса, която в най-горната си част оредяваше.

Сега, когато Смайт дръпна назад черната качулка, Мат видя и очилата му. Иззад тях го гледаха святкащи, зеленикавосини очи. Със Смайт бяха „на нож“, откакто се бяха срещнали за пръв път. Този мъж му беше втори пилот по време на съдбоносния полет в стратосферата, при който наблюдаваха ефекта на междуконтиненталните ракети, когато улучиха „Кристъфър-Фloyd“. И не дадоха никакъв резултат.

Смайт беше сатир с мания за значимост. Все пак „беше“. Пречеше на работата по време на опасния полет и накрая скочи с катапултиращата седалка.

И сега тук го срещаше отново: в черно расо, като господар на вампирско войнство. През изминалите два и половина месеца Смайт трябваше да е преживял много и да е постигнал още повече неща. Мат не се съмняваше, че последното се дължи на манията му за значимост.

Матю Дракс винаги бе очаквал с трепет момента, когато ще открие някого от тогавашните си придружители. Сега за втори път беше разочарован.

— Планът ви почти щеше да сработи — каза „Якобо“ Смайт и се изкиска. — Но мен няма да ме метнете толкова лесно като Даман, командир Дракс.

— И аз се радвам да ви видя, докторе — каза Мат с хаплив тон и тайно си измисли няколко ужасни начина за мъчения за Смайт.

Сега разбра и кой беше привел в действие генераторите и мотоциклетите. Без съмнение Смайт беше технически гений. Ала често гениалността и лудостта стояха плътно една до друга. Как другояче можеше да се обясни онова, което Смайт беше създал тук:

режим на ужас, който бе отклонил носферите от традиционния им живот и ги бе превърнал в убийци и търговци на роби.

Смайт направи някакъв жест с дясната си ръка. Двама носфери изскочиха, сграбчиха Мат и го тикнаха на един тежък стол, за чиито облегалки го завързаха.

— Каква игра играете, Смайт? — попита Мат приглушено. Какво ще стане, когато приключите? И какво сте направили с Аруула?

— Аруула ли? — прошепна Смайт. — Онази варварка? Ти... я познаваш? — Тогава внезапно се обърна уплашено. Погледът му заискри като на луд. — Скоро ще ѝ бъде оказана велика чест. — Изправи се пред Мат и триумфално подпря ръце на хълбоците си. Отново се разкиска и Мат усети, че космите по ръцете му настръхват. Смайт не само се държеше като побъркан — наистина се беше побъркал! Какво ли е станало след като катапултира от самолета? Трябва да са се случили ужасни неща, които са объркали духа му.

Мат почти чувстваше нещо като състрадание към него. Но само почти. Преди всичко Смайт беше... опасен!

— Какво възнамерявате да правите с Аруула? — Не можеше да попречи на гласа си да потрепери.

— Ще я направя майка — каза Смайт. — Прамайка на една нова раса.

Мат се опита спокойно да срещне погледа му. Разбра, че не помагаше, ако му отвърща със същата монета. По този начин само щеше още повече да настрои учения срещу себе си. Трябваше да потърси начин да му въздейства спокойно и решително. Както обикновено се постъпва с психично болни.

Всъщност винаги беше знаел, че Смайт не е с всичкия си. Още когато го видя за пръв път на един брифинг в главната квартира на НАТО в Брюксел. Професор д-р Смайт тогава настояваше напълно сериозно в американските противоатомни бункери да се настанят само хора с академична степен и коефициент на интелигентност поне сто и четирийсет, заедно с компютри и носители на информация, на които е запаметено знанието на човечеството. И с провизии поне за четири години — за да се запазела цивилизацията. Предложение, което естествено не намери положителен отзвук сред участниците в конференцията.

— Смайт! — каза Мат настойчиво. — Знаете ли какво се е случило със Земята? След сблъсъка с кометата самолетът стана неуправляем. Спомняте ли си?

— Миналото е мъртво — каза Смайт с невротично потръпващо лице. — Но ще настъпи нова ера! Ерата на носферите! Посочи облечените в кожи мъже при вратата. — Местната раса има интересни паралели с вампирите от света на легендите започна да поучава той, — но нямат техните способности. Те са само едни жалки мутанти, чиито червени кръвни телца се разпадат толкова бързо, че страдат от непоносимост към светлината и трябва да пият кръв, за да не загинат. Но не са способни на метаморфоза и тяхното ухапване не предизвиква вампиряване на жертвата!

Вампиряване ли? За Бога — Смайт беше превъртял повече, отколкото Мат си мислеше. Какво, по дяволите, целеше той?

Професор д-р Смайт размахваше ръце пред носа на Мат.

— Избран съм от съдбата да им помогна да постигнат истинската си сила! — изкрещя той. — Ще им създам прамайка, която ще роди перфектна раса! Раса, която ще може да господства след тази мрачна епоха. Начело с мен като техен крал! Спря пред Мат и го погледна триумфално. — Разработих формула, която може да унищожи проклятието, което блокира истинското предназначение на носферите! От тялото на Аруула ще формирам съда, който чрез съчетанието си с носферите ще произведе истински вампири! Веднага щом пристигнат необходимите есенции.

Матю Дракс изтръпна до мозъка на костите си. Дали Смайт страдеше от остра самозабрава или не — ако се позволеше на този мъж да следва плановете си, беда и смърт очакваха страната. Все едно дали така наречената му формула щеше да функционира или — не.

За момент изглеждаше, като че ли Смайт искаше да се отклони, за да продължи работата си. Като че ли на моменти забравяше за пленника си. Но тогава се осъзнаваше и отново се обръщаше към Матю. Устните му се изкривиха в гримаса.

— От самото начало знаех, че кометата служи на висша цел — изхриптя той. „Кристъфър-Фloyd“ ме запрати от миналото в бъдещето, за да възвестя нова епоха в историята на човечеството! И никой няма да ми попречи в това, командир Дракс! Нито вие, нито ВВС на САЩ!

Мат преглътна забележката, че вече не съществуват военновъздушни сили на Съединените щати. Дори не знаеше точно дали Смайт наистина душевно е осъзнал какво се е случило със света след сблъсъка с кометата. Нервните му тикове, погледите, които непрекъснато мятеше наоколо, сякаш се страхуваше, че е заобиколен от подли убийци, щурите му приказки, всичко това му подсказваше, че аргументите на логиката нямат достъп до този мъж. Даман беше прав: Якобо беше проклетие за носферите и за останалия свят.

— А сега да се върнем към хората, за които сте разказали на Даман — продължи съвсем неочаквано Смайт в нормален разговорен тон.

— Онези швейцарци ли? — попита Мат.

Смайт кимна.

— Какви са точно плановете им? Как възнамеряват да ни измамат? В капан ли искат да ни вкарат?

Мат се покашля. Рейто и неговите обесници бяха последната сламка, за която можеше да се залови. Не биваше да ги издава. Все някога трябваше да се замислят за неговото изчезване и по коридорите да го последват нагоре.

— Това си го измислих — излъга той набързо, — след като подслушах един разговор между вас и Даман.

— Ах! — изкрещя Смайт. Стана, трескаво направи обиколка на помещението и отново зае предишната си тържествена поза. — Трик, нали? Или пък не е? Когато лъжецът лъже, казва истината, нали? Е, ще видим...

Смайт излая някаква команда на езика на носферите. Двама кръвопийци пристъпиха напред и застанаха зад Мат. Вдигнаха го заедно със стола и го завлякоха в едно съседно помещение, което напomniaше лаборатория на алхимик. До стените стояха алуминиеви шкафове с научноизследователски уреди от старото време. Мат видя трансформатори и токоизправители, полупроводникови елементи, медни бобини, съпротивления и транзистори, монтирани върху малки платки. Стойки за кабели, помпи, преносима апаратура и много предмети, за чието предназначение нямаше и представа. В средата имаше някакъв вид стойка за микрофон, на който върху гофриран шлаух беше прикрепен каска от фризьорски сушилен апарат. Смайт ги беше последвал и изръмжа някакво следващо указание. Запалиха

факла. На светлината ѝ Мат видя на около метър от пода да се издига съоръжение с отвор два на два метра. Имаше желязна решетка, която можеше да се сваля. Носферите обърнаха стола му към шахтата и го наклониха напред, така че можеше да вижда навътре. У Мат се надигна чувство за гадене, съчетано с леден ужас. Под него се простираше помещение, в което нещо мляскаше и квичеше. Огромна, бледа, воняща твар...

Гигантският охлюв! Или някой друг представител на тази кошмарна кръстоска между охлюв и акула.

Грубо дръпнаха Мат назад. Заедно със стола носферите го замъкнаха до стойката със сушилния капак. Зад гърба на Смайт погледът на Мат попадна върху огромно огледало, което заемаше почти цялата стена и стигаше до пода. Имаше размерите на гаражна врата и беше напукано на много места.

— Е, командир Дракс — каза Смайт с ехидно хихикане, докато си слагаше на главата нещо като измаисторени от космати кожи наушници, — хайде да видим дали ще научим от вас истината, чистата истина и нищо друго освен истината, Бог да ви помага...

Пристъпи до старомоден грамофон, нави го и спусна иглата върху стара плоча от шеллак. След секунда Мат започна да се извива в неконтролирани гърчове.

Грамофонът свиреше „Царицата на нощта“ от Моцарт. И звуковите вълни, изглежда, нахлуваха директно в мозъка му и караха да трепти всяка отделна фибра.

— Великолепна пиеса! — екзалтиреше се Смайт, макар че Матю Дракс отдавна вече не можеше да го чува. — И така подходяща за ситуацията, не смятате ли...?

Тримата мъже се приближиха предпазливо и безшумно до крепостта, която се издигаше до небето, мрачна и студена, въпреки че предобедното слънце непрекъснато проблясваше през разкъсващите се дъждовни облаци и температурите в тези географски ширини през април бяха благоприятни.

Госеин огледа високите стени. От тях като че ли се излъчваше неопределена заплаха. Прозорците в тях му напомняха за настървено лаеща паст.

Оставиха портата отляво и тръгнаха по пътя към входа за подземния свят, който им беше описала Рива. Искаха да се притекат на помощ на храбрия чужденец: той, Алмар и Тооно, чиято дъщеря Маддракс беше спасил от лапите на кръвопийците. Искаха, разбира се, да освободят и жителите на селото.

— О, Вудан! — прошепна Тооно, когато дръпнаха настрана трънливия храсталак и Алмар пръв слезе по желязната стълба. Тооно стисна арбалета си. Видимо се страхуваше. Но и Госеин не се чувстваше по-различно. Само полагаше повече усилия да не го показва.

Хвърли един последен поглед назад. На хълма вече не се виждаха стълбовете дим. Рива и другите бяха потеглили на юг, към място, където, ако волята на Вудан беше такава, щяха отново да се видят.

— Къде се намираме? — прошепна Тооно ужасен, когато Алмар и Госеин запалиха факлите си и осветиха шахтата, която се простираше от лявата и от дясната им страна.

— Това е подземният свят — каза повече на самия себе си, изтръпнал, Госеин. — Царството на мрачните създания.

Тооно неволно отстъпи крачка назад и дори Алмар, у когото гореше огънят на младостта, го побиха тръпки.

— По дяволите, Госеин! — упрекна го Тооно. — Куражът ми бездруго не е блестящ. Не го поставяй на допълнително изпитание с такива приказки!

Алмар притисна здраво арбалета към себе си.

— Не забравяйте какво е казал Маддракс за този — както го е нарекъл — охлюв! Дръжете оръжията си винаги готови!

Госеин чувстваше, че трябва да води групата по-нататък, преди още страхът да ги е обзел напълно и да ги накара да се върнат. Опита

се да потисне треперенето на гласа си, в което обаче не успя напълно.

— Елате, нека да видим дали ще намерим пътя към крепостта.

Изведнъж Госеин усети леко въздушно течение по бузите си, тогава долови зад себе си тихо, мляскащо хлъзгане. Алмар се обърна с готов за стрелба арбалет.

— Татко! — извика той. — Виж!

Огромно, бяло като мляко тяло със сиви ивици се придвижваше с пълзене към тях. Тооно повърна. На Госеин му настръхнаха косите. Видя гигантска, безформена глава, върху която потрепваха четири, дебели колкото човешка ръка пипала.

Алмар пусна една стрела. Тя изсвистя в шахтата и с тъп плясък се заби в намиращото се на около трийсет крачки чудовище. Около стрелата в шията на звяра се образува виолетово петно, което все повече нарастваше, докато стигна в диаметър колкото човешка ръка. Прозвуча мляскащ шум, но отвратителната твар не се забави, а, напротив, задвижи се с нарастващо темпо към мъжете.

И Тооно изпрати една стрела — със същия ефект.

Госеин посочи коридора, който трябваше да води към вратата, която Мат беше описал.

— Натам! — Продължиха да бягат и Госеин със задоволство установи, че са по-бързи от чудовището. Но то ги следваше, твърдо решено да види сметката на натрапниците.

Госеин намери трите стъпала, които водеха към някаква врата. Беше затворена, но и това го знаеха от разказа на Рива. Докато Тооно наблюдаваше за чудовищния охлюв, другите двама обработваха със секири дървената врата. Бързо отвориха дупка, през която имаше достатъчно място, колкото да се промъкнат. Шмугнаха се в помещението. Тооно ги последва с трескави движения.

— Вече го чувам! — изрече той, останал без дъх. — Идва!

— Тогава бързо!

Преди огромното тяло да се появи пред дупката, напуснаха помещението през втората врата.

Тооно осветяваше с факлата и хората минаха опипом през изоставените помещения. Погледите им попадаха на странни неща и причудливи сандъци с матовосиви прозорци. Никой от тях не се чувстваше добре. Макар и да не бяха застрашавани повече от

създанията на подземния свят, можеха всеки момент да бъдат открити и нападнати от носферите.

Но мисълта за охлюва, който зад тях сигурно се занимаваше с вратата и се опитваше да я строши, ги подтикваше напред. Минаха през нечистотии и отпадъци и се натъкнаха на планини от стари кокали и черепи.

Накрая намериха стълбище за нагоре, което свършваше в коридор, свързан с други коридори с врати.

Госеин внезапно спря.

— Тихо!

— Какво има? — прошепна Алмар.

— Нищо ли не чуваш?

Внимателно, сякаш подът под тях можеше да поддаде, се промъкнаха покрай гладката стена. Когато стигнаха до следващата врата, Госеин чу някакъв стържещ звук, който го накара да изтръпне.

От съседните коридори изскочиха фигури, които светкавично се събраха около тях и ги заплашиха с оръжията си. За секунди тримата мъже бяха обградени. Спряха до стената и с разтуптяни сърца и треперещи колене гледаха като втрещени странното събрание.

— Кой сте вие? — попита някой.

Госеин въздъхна облекчено. Непознатите говореха на диалекта на суицаните. Значи не бяха съюзници на носферите. Тооно, който, блед като мъртвец, беше притиснат между него и Алмар, отпусна мечата си. Алмар погледна отляво надясно, фигурите изглеждаха дрипави и със занемарен вид. Макар че не внушаваха кой знае какво доверие, не бяха и враждебно настроени.

— Търсим своя приятел и неговия придружител — каза Госеин.
— Казват се Маддракс и Голан.

— Ето ме!

Напред пристъпи млад мъж, който се представи като Голан. Обърна се към своите хора.

— Ако тези хора са приятели на Маддракс, можем да им се доверим! Сега, след като знаем, че Маддракс наистина е врат на носферите.

Широкоплещест, чорлав мъж с маниери на предводител застана пред Госеин и се представи като Рейто. Госеин научи, че тази дива банда работела съвместно с Маддракс, че той преди часове тръгнал да

разузнае крепостта и че Голан, който тайно го проследил, наблюдавал залавянето му. Затова изоставили скривалището си в подземията и под водачеството на Голан се отправили към партера на крепостта.

— Какво е станало с пленниците? — попита Гесеин. — Знаете ли къде се намират?

Рейто повдигна рамене.

— Маддракс щеше да ги потърси. — Присви очи. — Какъв е вашият интерес към... пленниците? — В последния момент избягна да спомене за роби.

— Те са наши роднини — каза Гесеин. — Дошли сме да ги освободим.

— А, така ли? — рече Рейто. Новината, не го въодушеви много.

— Не бива да губим никакво време — прекъсна беседата им Голан. Рейто и Гесеин се съгласиха с него. Освен това сега вече не им оставаше друг избор. Трябваше да проникнат навътре в крепостта. Някъде зад тях чакаше гигантският охлюв, покрай който вероятно вече не биха могли да се промъкнат.

По командата на Рейто тръгнаха нагоре по стълбището и стигнаха до просторен коридор, който свършваше със завеса. Бледата дневна светлина проникваше в коридора през запердените прозорци. Гесеин имаше за пръв път възможност да наблюдава по-отблизо въоръжен отряд суицани. Бяха седемнайсет мъже, значи с тях тримата — общо двайсет души. Малка войска, можеше да се каже, която беше в състояние да направи доста нещо.

Но за негова изненада суицаните изведнъж се отдръпнаха с ококорени от страх очи. Едва когато му стана ясно, че се бяха втренчили в нещо, което се намираше зад него, той се обърна.

Гледаше точно в пронизващите очи и кокалестото лице на кръвопиеца, който беше дръпнал завесата. Зад него се бяха събрали десетина негови събрата с мечове в ръка. Погледите им не вещаеха нищо добро.

Гесеин отстъпи крачка назад. Беше странно, но внезапно у него изчезна всякакъв страх. Може би тайно беше приключил с живота си и сега от това черпеше сили.

Мечът като че от само себе си изхвъркна от ножницата. Гесеин се нахвърли като берсерк напред, вдигна оръжието над главата си и го стовари върху гърдите на първия забулен. Улучи втория така силно в

корема, че онзи се блъсна в рамката на вратата и повлече със себе си и трети.

Преди кръвопийците да се окопитят от изненадата си, Рейто се озова до Гесеин и завъртя меча си. Облечените в кожи мъже с ръмжене се втурнаха напред. Мечовете им засвяткаха — отрядът на Рейто беше преодолял момента на ужаса.

Дългият коридор ехтеше от звъна на оръжията. Рейто, който се биеше до Гесеин, посече с назъбения си меч първия противник. Чу се изпращяването на чупещ се хитин, когато се разцепи нагръдната броня на кръвопиеца.

Аруула все още си отдъхваше след напрегнатата процедура при подслушването, когато долови отдалеч грохота на огнените столове.

Изправи се и хвърли поглед към жените, с които споделяше помещенията в най-горния етаж на крепостта. Повечето спяха, тук-там някоя се извиваше натам-насам, измъчвана от кошмари, и мърмореше неразбираеми думи.

Повечето нейни другарки по съдба бяха бледи и апатични. По шиите им зееха белези от ухапване. Освен това много от жените имаха одраскания и синини — белези от твърде бурна съпротива. Аруула отдавна знаеше, че са от близкото село. Техните мъже, доколкото все още бяха живи, бяха настанени в редицата съседни стаи. Но нямаша непосредствена връзка помежду си.

Тихо се надигна от сламената си постеля и отиде до прозореца. Земята се намираще на десет човешки ръста под нея и студени тръпки я полазиха по гърба, когато си представи, че скача от такава височина.

Тогава погледът ѝ попадна върху многобройните черни точки, които се приближаваха от юг. Аруула присви очи. Да, бяха носфери. Позна ги по черните маски на лицата им. Освен това някои караха огнени столове, чийто шум беше доловила преди това и който непрекъснато се усилваше. Вероятно ставаше въпрос за някакъв отряд, който е търсил жертви в околността. Изглежда бързаха. Нищо чудно, вече беше светъл предобед, а Аруула бе разбрала, че носферите избягват дневната светлина. Затова и носеха тези кожени дрехи.

Зад Аруула изщрака ключ. Тя се стресна.

Дали беше дошъл моментът? Дали беше дошъл и нейният ред да усети на шията си остриите зъби на носферите?

Вратата се отвори със замах. Трима кръвопийци се появиха на рамката ѝ и се огледаха. Аруула се отдръпна назад. Друга пленница вдигна глава и нададе писък, който веднага предупреди останалите.

Жените скочиха на крака.

Двама от забулените се отправиха към Аруула, докато третият охраняваше изхода. Когато понечиха да я уловят, Аруула изрита силно първия в коляното. Когато прозвуча болезненият му вик, вече беше сграбчила рамото на другия и с едно завъртане го стовари на пода.

Жертвата на ритника ѝ обаче дойде на себе си по-бързо от очакваното. Едва сега варварката забеляза, че противничката ѝ беше жена. Тя се нахвърли върху Аруула, чиито юмруци се стрелнаха и улучиха плоския нос на бясно фучащата нападателка. Писъците и виковете на пленничките изпълниха помещението, но Аруула нямаше време да мисли за това, докато се биеше със забулената. Едва когато с удар в тила запрати носферата на пода, сред възбудените викове различи три имена: Гесеин, Алмар и Тооно.

Тогава погледът ѝ попадна върху рамката на вратата и видя, че от устата на третия носфер блика кръв. Очите му бяха широко отворени, после се килна напред и плъсна до нея на пода. Сивокос мъж с дълга грива измъкна една сабя от гърба му.

Тогава мнозина въоръжени мъже нахълтаха в помещението, радостно приветствани от пленничките.

Сивокосият се огледа набързо в помещението и тогава се обърна към нея.

— Ти трябва да си Аруула.

— Така е — отговори му тя слисана. — Но кой...

— Аз съм Рейто — прекъсна я мъжът с дългата грива. Маддракс ми разказа за тебе.

— Маддракс! — По жилите на Аруула се разля адреналин, когато чу скъпото име. — Къде е той?

Рейто направи гримаса.

— Не знам. Беше пленен, докато те търсеше.

Значи все още се намираше във властта на Даман! Аруула знаеше, че трябва да действа бързо, за да успее да спаси спътника си. Даман играеше опасна игра и Маддракс беше негова жертва.

— Трябва да го освободим, незабавно — заяви тя на Рейто.

Той поклати глава.

— Първо трябва да утвърдим победата си над носферите! — възрази той. — Можем да кажем, че сме имали късмет, ако успеем да изведем ро... пленниците от крепостта.

— Тогава отивам сама — реши Аруула смело.

— Както искаш — отвърна Рейто. Наведе се, вдигна меч на кръвопиеца, когото преди това беше пронизал, и го подаде на варварката. — Имаш голям кураж, Аруула — похвали я той. Ще се опитам да си пробия път към теб, веднага щом това стане възможно. Късмет!

Аруула кимна сдържано и се понесе към изхода. Утешаваше се с мисълта, че вероятно така беше най-добре. Отделен боец можеше да проникне в кървавата крепост далеч по-незабелязано, отколкото цяла група.

Безшумно потъна в сенките на коридора...

Даман крачеше като пленен тигър нагоре-надолу в квартирата си. Мислите му бяха изпълнени с ярост и яд. Не само, че се бе осуетил планът Якобо да се подмами в капан, отгоре на всичко това трябваше да изтърпи още едно унижение и има късмет, че машинациите му не бяха разкрити. Нямаше съмнение: Якобо познаваше този Маддракс. И го мразеше.

Е, може би не всичко беше загубено.

Ако Маддракс познава така добре владетеля, навярно знае и слабото му място. Той, Даман, трябва да се опита още веднъж да разговаря с него...

Интригантските мисли на Даман секнаха, когато до ушите му достигна грохотът на мотори. Бързо напусна жилището си, за да поздрави завърналите се. Но тъкмо бе стъпил в коридора, когато осъзна, че има и други шумове: далечен звън на мечове, крясъци, тропот на ботуши по каменния под.

Даман веднага схвана какво се е случило: суицаните, за които говореше Маддракс, бяха проникнали в крепостта!

При нормални обстоятелства Даман би се бранил срещу тях с всички сили. Но обстоятелствата не бяха нормални.

Даман реши да използва инвазията за свои цели. По време на битка, бе казал баща му, има най-добра възможност човек да се отърве и от враговете в собствените си редици.

Даман веднага се върна в квартирата си, въоръжи се с великолепия меч, който бе отнел от чернокосата варварка, и бързо се отправи към Кървавата зала. Оттам се разклоняваше камерата, в която Якобо обличаше расото си преди ритуалите. А от тази камера — това Даман го знаеше като бивш владетел таен вход водеше до покоите на Якобо и към лабоора, в която провеждаше експериментите си.

Даман имаше голям късмет, че никой не го срещна по пътя му до Кървавата зала. Щеше да има проблем да обясни защо тича в погрешна посока, надалеч от тътена на битката.

Когато отвори вратата на залата и се огледа, веднага забеляза, че нещо не е наред. Двама от поданиците му лежаха обезглавени пред олтара! Даман не успя да преодолее страха си.

Някаква сянка политна отстрани към него и за части от секундата след това усети на гърлото си тънко острие.

— Я виж кой бил това? — просъска някакъв глас, който му беше много добре познат. И който накара да потече пот от всичките му пори — ако носферите въобще бяха способни да се потят. Варварката! Как е успяла да стигне дотук?

— За съжаление твоите хора не бяха много общителни — продължи Аруула и с брадичката си посочи безжизнените тела. Следователно знаеш какво те очаква, ако не ми отговориш на въпроса...

Даман го знаеше. И затова заложи всичко на една карта. Хвърли се настрани и същевременно улови меча си.

Ръката му още не беше се свила около дръжката, когато последва наказанието. Върхът на ботуша на Аруула излетя напред и улучи точно мястото, което е особено болезнено за мъжа. Даман падна със стон на колене.

— Мизерен крадец — просъска младата жена с гневно святкащи очи, когато видя чие оръжие той току-що искаше да извади. Даман не беше в състояние да се помръдне, когато тя изтръгна меча му и натисна острието върху шията му. — И така, чуй въпроса ми... и колкото по-бързо отговориш, толкова по-задълго ще те оставя да живееш...

Професор д-р Смайт седеше зад едно писалище. Сега вместо расото си носеше бяла престилка и с нея изглеждаше почти като лекар. Д-р Франкенщайн, например. Или д-р Мабузе... Стъклата на очилата му отразяваха светлината на няколко голи крушки, поставени в примитивни държатели на стените. Дебнеше Мат както змия — жертвата си.

— Защо — размишляваше Смайт — и на Дракс е отредена същата чест като на мен? Защо „Кристъфър-Фloyd“ запрати и него в бъдещето. — Барабанеше с пръсти по плота на писалището. — Защото имам нужда от равностоен противник, за да осъзная властта си ли? Но тогава защо беше толкова лесно да го хванат...?

Мат висеше завързан в залата за мъчения. Мозъкът му все още тътнеше като бръмчащ пумпал, който непрекъснато свири „Царицата на нощта“. Колкото и хубава да беше операта на Моцарт, Мат се страхуваше, че никога вече нямаше да успее да я прогони от главата си.

Опита се да мисли за други неща — и стигна от трън, та на глог. Аруула! И тя беше в ръцете на този луд. Какво ли ще направи Смайт с нея? Мат се задушаваше само като си помислеше за това.

От лявата и от дясната му страна стояха, без да се помръднат, двамата стражи. Бяха се вторачили очаквателно в Смайт, очевидно омагьосани от странното му дърдорене, което несъмнено смятаха за езика на мрачните богове.

— Когато Мракът завладее Земята и донесе нова, тъмна ера — продължи Смайт с менторски тон, — човек не бива да е дотам благонравен в подбора на средствата. Който откаже да продаде душата си на Мрака, трябва да бъде заставен да го направи в името на своето щастие.

Стана от писалището си и бавно се приближи до Мат. Тъгълчето на устните му се изкриви в ухилване.

— Сега знам защо сте тук, командир Дракс: като мой съюзник! Вие още не го знаете. Но когато след лечението отново дойдете на себе си, ще станете застъпник на Злото, разчитайте на това.

— А, така ли? — попита Мат с нюанс на черен хумор. — А как стои въпросът със заплащането? Ще трябва да си поговорим за това. Смятам, че щом професионално трябва да се променя по този начин...

— Мълчете! — прогърмя гласът на Смайт. — По-добре осъзнайте възвишеността на момента! В края на краищата това е

първата ми намеса от подобен род. — Бръкна в един джоб на престилката си и извади тънък сребърен предмет.

На Мат му замръзна кръвта в жилите, когато позна какъв беше този предмет.

Леко поръждавял хирургически скалпел!

— А сега се отпуснете — каза Смайт с почти приятелски тон. — Отначало ще понаболява, но след като изолирам вашия център на болката, няма да усещате абсолютно нищо. Можете да ми се доверите...

В задушавашата хватка на Аруула Даман залиташе по тайния коридор, който водеше към покоите на Якобо. Сърцето му беше изпълнено с омраза към чернокосата варварка, която го превъзхождаше физически, но същевременно беше изпълнен с надеждата, че може би тя щеше да свърши онова, което той не успя да направи — да убие Якобо. Въпросът беше само дали той би могъл да извлече полза от това? Дали нямаше веднага да го убие?

Шумът от бушуващата зад тях битка беше прекъснат от бумтенето на баииките, които — Даман чуваше съвсем ясно пристигнаха във вътрешния двор. Завърналите се щяха да дойдат твърде късно, за да могат да го спасят от варварката.

Подобните на обработена кожа устни на Даман трепереха, когато вървеше опипом покрай стената и с треперещи колене отвори вратата в края на коридора.

Стигнаха в стаята, в която бяха прибрани съкровищата на Якобо — неща, чието предназначение Даман по принцип разбираше само в редки случаи. Срещуположната стена беше заета от огромно стъкло. В помещението зад него върху огромен стол седеше русият мъж, с когото Даман се беше запознал под името Голан. Аруула му каза, че в действителност се нарича Маддракс.

Якобо стоеше пред него. Качулката му беше дръпната назад. Лицето му беше безжизнено и бледо. Даман видя своеобразните стъклени очи, с които вероятно гледаше мрачните богове. В ръцете му проблясваше странен тънък нож.

Чернокосата варварка избълва някакво проклетие и потърси прикритие, преди Якобо да успее да я види.

Даман се ухили против волята си. Фурията може и да беше силна и дива, но далеч не беше интелигентна. Вече чувстваше у него да се надига някакъв полъх на превъзходство.

— Те не могат да ни виждат — изстена той под хватката ѝ, когато го повлече със себе си. — От другата страна стъклото представлява огледало!

Варварката нададе звук на учудване и забави крачка. Все още донякъде недоверчиво се осмели да се приближи до стъклото, но и сега Якобо изобщо не я забеляза. Изглежда, беше вярно онова, което казваше Даман.

Освободи ръката си от шията му, но само, за да може в следващия момент да го сграбчи за гърлото. Даман почувства как гръклянтът му болезнено трепна. Не смееше да се помръдне.

Аруула трескаво размисли. Естествено, че с някой от предметите, които се намираха тук, можеше да счупи стъклото, за да стигне в залата за мъченията. Но столът с Маддракс се намираше на повече от дванайсет-тринайсет крачки. За Якобо щеше да е лесна работа с ножа си да сложи край на живота на нейния спътник още преди тя да стигне до него. Онова, което ѝ беше нужно, беше появяване, което така да уплаши Якобо, че тя да спечели достатъчно време.

Аруула се огледа и посочи подпрения на една стена баиик, който Якобо беше сглобил за самия себе си.

— Можеш ли да си служиш с огнения стол? — попита тя.

Даман кимна автоматично. Същевременно разбра, че ситуацията радикално се е подобрила. Сега варварката имаше нужда от него и от знанията му! И във връзка с това, ако го направеше умело, можеше да ѝ постави определени искания!

Простена тежко, когато хватката на Аруула около гърлото му се охлаби. Тогава прошепна:

— Ще ти помогна, варварко, ако сключим съюз!

Очите на Аруула недоверчиво се присвиха.

— Какъв съюз? — изсъска тя.

Даман се покашля.

— Искам смъртта на Якобо — заяви той, — а ти искаш своя спътник. Ще ти помогна, ако отстраниш Якобо заради мен.

На Аруула не ѝ остана много време за размисъл. Тъкмо Якобо се надвесваше над Маддракс и изглеждаше, че преценява къде е най-добре да използва ножа.

— Добре — съгласи се тя. — Събуди огнения стол и разбий стъклото с него. Аз ще се погрижа за Якобо!

В същата секунда, в която Джейкъб Смайт постави скалпела на слепоочието на Матю Дракс, съвсем наблизо изрева мотор. Смайт спря стъписан.

В следващия миг, изглежда, светът се разби на милиарди отделни части. В лабораторията, досущ като при експлозия, се изсипа дъжд от парчета стъкло.

Мат неволно трепна и запази достатъчно присъствие на духа, за да дръпне главата си настрани. Натискът на хирургическия нож изчезна от слепоочието му.

Събитията се преобърнаха.

Лудият изкрещя. Двата носфери се сепнаха. Посред дъжда от парчетата стъкло през огромното огледало със силен грохот зад Смайт връхлетя тежък мотоциклет. Мат зърна като във видение синьочерната грива на Аруула и дългото, извиващо се острие в дясната ѝ ръка. На седалката пред нея седеше Даман, приведен ниско, подобно на рокер от старото време.

Смайт още веднъж изкрещя, но беше твърде объркан, за да реагира целенасочено. Мечът на Аруула изсвистя във въздуха и с един удар обезглави първия пазач.

Сега Смайт се наведе, изпусна скалпела и се хвана за колана, за да извади електрошоковата палка.

Мотоциклетът се хлъзна по хилядите парченца стъкло. Даман изгуби контрол над машината. Тя се наклони, трясна се с резервоара в някаква лабораторна маса и разби десетки, пълни с някакви течности стъклени съдове. Разнесе се жълтозелена мъгла и воня на сярата.

Аруула, която беше скочила преди падането на Даман, междувременно кръстоса меч с втория помощник на Смайт.

Мат задърпа веригите си, когато Смайт се приближи до сражаващите се и насочи електрошоковата палка към Аруула.

Но вместо да избълва 300 000 волта, уредът издаде само едно псссс.

Батерията беше празна!

Смайт изкрещя от ужас.

В същия момент нещо дръпна престилката му. Той погледна надолу... и видя Даман, който, все още зашеметен от падането, се беше вкопчил в него.

— Нещастен кретен! — изръмжа Смайт и изрита своя васал.

Точно тогава острието на Аруула мина през шията на противника ѝ, който с предсмъртно хъркане падна на пода. След секунда беше при Маддракс и с умели удари разряза връзките му.

Мат сграбчи лежащия на пода меч. През отворената врата на съседното помещение сега до ушите му достигаха викове, проклетия и дрънчене на оръжия. Някъде съвсем наблизо, изглежда, бушуваше

страховита битка. Аруула каза само „Рейто и Госеин“ и той разбра всичко.

Смайт междувременно се отбраняваше срещу дърпащия го за престилката като побеснял Даман. Но неговите ритници и вихрени юмруци имаха слаб ефект. В омразата си Даман така се беше вкопчил в узурпатора на трона, че почти не усещаше болка.

В този миг Смайт разбра, че командир Дракс е свободен. В очите му се появиха блуждаещи отблясъци. Паниката му придаде нечовешки сили.

С един удар успя да отхвърли Даман. Засили се и със скок мина през лабораторията към стърчащата от пода шахта.

Когато Мат и Аруула се заеха с преследването му, той с чевръсти пръсти действаше по заключалката на защитния капак и го обърна назад. Даман скочи след него, плъзна се по корем на пода и уви ръце около краката на омразния си господар, който изкрещя в голямата си беда. Следващият удар улучи главата на Даман и този път му счупи врата. Смайт метна краката си през ръба на шахтата, хвърли един поглед към бездната... и с пронизителен смях се хвърли надолу.

— Не! — Викът на Мат вече не можеше да промени нищо. Професор д-р Джейкъб Смайт се беше хвърлил към гибелта си. Мат не се съмняваше, че няма никакъв шанс срещу мутирания охлюв, който дебнеше долу.

Аруула го хвана за ръката.

— Да бягаме, Маддракс! Веднага!

— Момент само... — Мат трескаво се огледа. През седмиците на пребиваването си тук Смайт беше привел в изправност неща и технически уреди, които можеха да са му от голяма полза при одисеята му из този чужд свят.

Но не успя да види тези съкровища. Някои от разсипаните химикали бяха влезли в реакция един с друг. Просветнаха първите пламъчета и из помещението се разнесе опойващ пушек.

— Ела! — настоя Аруула. — Опасност!

Огънят се разрасна светкавично бързо. Въпреки това за секунди Мат беше разкъсван между мисълта за бягство и оставането му там.

Но накрая надделя разумът. Изправи мотоциклета от пода, метна се на седалката, натисна с крак стартера и със задоволство констатира, че двигателят веднага запали.

Нямаше нужда да моли Аруула. Тя седна зад него с меч в ръката и той сръчно насочи мотоциклета през коридора, който водеше обратно към Кървавата зала.

Там лежаха проснатите тела на неколцина носфери, а и двама суицани бяха загубили живота си тук. Рейто обаче не беше между тях.

Битката очевидно се беше преместила в други части на крепостта, защото когато Матю караше по коридора по посока на стълбището, не срещнаха жива душа.

Възнамеряваше да слезе с мотоциклета на подскоци по стъпалата. Но когато стигна до стълбището, видя причината за преместването на сражаващите се — в голямото около четирийсет квадратни метра фойе се въргалияше огромното като на слон тяло на бял охлюв. Животното, изглежда, беше намерило пътя от избените помещения нагоре и сега събираше богата плячка. Мятащите се крака на един кръвопиец стърчаха от лигавата му уста, докато пет-шест облечени в кожи мъже от всички страни нанасяха удари по чудовището с мечове, копия и секири.

От суицаните, с изключение на един лежащ на пода мъртвец, не се виждаше никой. Мат предположи, че през избата са избягали на свобода заедно със спасените жители на селото.

Забулените бяха дотолкова заети с гигантския охлюв, че не забелязаха тътена на машината. Но с това не се печелеше нищо.

Как Мат щеше да мине покрай съществото и носферите? Във всеки случай пътят надолу по стълбището беше блокиран.

Обърна машината и подкара бързо по една галерия, която заобикаляше помещението. Когато видя под себе си масивна дървена маса, Мат спря. На това място каменният парапет на галерията беше разрушен, съсипаните останки нямаше да могат да издържат тежестта на мотоциклета. А масата представляваше добра платформа за приземяване. Оттам пътят към главния портал беше свободен.

Мат не размисля дълго и даде газ, преди гласът на разума да му нашепне, че това си е същинско самоубийство.

— Дръж се здраво!

Той се приведе. Мотоциклетът се стрелна напред, разби парапета и сред дъжд от прахоляк и каменни отломки полетя към фойето. Стоящите наоколо носфери бяха напълно изненадани. Неколцина със

скок се озоваха на сигурно място, но за двама кръвопийци ревящата машина се оказа съдбоносна.

Тогава задното колело докосна пода. Силата на удара притисна Мат и Аруула към седалката, но машината издържа натоварването.

Мат даде газ. С олюляване и с димящи гуми се насочи към портата.

Тогава бяха на свобода и гумите заораха глинестата почва. В калта на вътрешния двор лежаха поне двацет мотоциклета. Мат трябваше да спре, за да си проправи път между машините.

В този момент над тях се разнесе мощна експлозия. В най-горния етаж на крепостта прозорците изхвъркнаха от рамките си и дълги пламъци се издигнаха към небето. Очевидно бяха избухнали запасите от гориво.

Мат се огледа. Никой от кръвопийците не ги преследваше. Това беше добре, защото трябваше да свърши още нещо.

От другата страна на двора спря пред стълбището, по което преди няколко часа заедно с Голан бяха проникнали в крепостта.

— Чакай тук! Веднага ще се върна. — даде той наставления на Аруула, слезе и забърза надолу по стъпалата.

Генераторната зала беше изоставена. Мат не си губи времето да търси полезни неща. Целта му беше шкафчето, в което беше нахвърлял екипировката си. Грабна униформата, пистолета, бинокъла и ножа и отново забърза нагоре.

Нито секунда по-рано! От главния портал изскочиха първите носфери и започнаха да сочат към него и Аруула. Но вече нямаха шанс да ги стигнат.

Мат вдигна „Берета“-та, внимателно се прицели и даде един-единствен изстрел. Повече не беше и нужно. Куршумът проби резервоара на един от двацетте мотоциклета, изхвърчалите искри подпалиха изтеклия бензин. След секунди към небето се издигна огнена гъба и горещината на експлозията затрептя над двора.

Матю тикна вързопа в ръцете на спътницата си. Метна се на седалката, насочи машината към отворената порта и даде газ.

Хаос и огън се простираха зад тях. Пред себе си различа няколко бягащи фигури, които се бяха устремили към селото. Слава Богу, респективно Вудану: Госеин и племето му бяха избягали! И не

изглеждаше, че мъжете от Суица щяха да успеят да ги отведат в робство.

Когато Мат спря на безопасно разстояние от крепостта, слънцето проби дъждовните облаци и окъпа мрачната крепост в своята златиста светлина. Тъкмо прокътна нова експлозия, една от многото, които щяха да последват.

Матю Дракс вече не погледна назад, когато пое курс към селото. Радваше се, че отново щеше да види Госеин, Рива, Голан и другите. Утре или вдругиден отново щяха да потеглят на север.

В тази кървава крепост Мат откри още един член на ятото от трите самолета и отново срещата протече по-различно, отколкото бе очаквал. В Рим дяволските дроги бяха превърнали Ървин Честър в безмозъчна планина от мускули, Джейкъб Смайт се беше побъркал... как ли щеше да завърши издирването на лейтенант Ханк Уилямс?

Мат го побиха студени тръпки. Но същевременно чувстваше близостта на Аруула. Тя му даваше упование. Докато беше жив, не всичко беше загубено...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.